

Δύο άκρα ή δύο κόσμοι;

Ζούμε σε καιρούς έντονης κοινωνικής πόλωσης. Όχι μόνο γιατί η φαλίδα ανάμεσα στους πλούσιους και τους φτωχούς ανοίγει δραματικά, τα μεσαία στρώματα και το «κοινωνικό κέντρο» διαλύονται, αλλά, κυρίως, επειδή (σε αντίθεση με τη μεταπολεμική περίοδο και το «κοινωνικό κράτος»), τώρα η φτωχοποίηση μεγάλων τμημάτων του πληθυσμού αποτελεί βασική προϋπόθεση της αύξησης της καπιταλιστικής κερδοφορίας. Τότε ήταν η ανάπτυξη, το μέγαλωμα της πίτας, η ευημερία, η δημοκρατία, τώρα είναι η κρίση, οι θυσίες, η νομιμότητα, η ασφάλεια.

Σε αυτούς τους καιρούς το κράτος εγκαταλείπει το ρόλο του εγγυητή της κοινωνικής ειρήνης (χωρίς κοινωνική δικαιοσύνη φυσικά, αλλά με κοινωνικό συμβόλαιο) και αναλαμβάνει εκείνον του επιτελάρχη του κοινωνικού πολέμου. Γι' αυτό ακριβώς εντείνει την ευθύνη του στους μηχανισμούς καταστολής, αλλά εγκαταλείπει κάθε υποχρέωσή του στην υγεία, την παιδεία και τις κοινωνικές υπηρεσίες. Σε αυτόν το μετασχηματισμό συνυπάρχουν διάφορες μορφές κρατικής εξουσίας, με χαρακτηριστικότερες το «κράτος έκτακτης ανάγκης» και το «κράτος εξαιρέσεως δικαιωμάτων» με πλέον αντιπροσωπευτικότερα δείγματα του πρώτου τις αλληπαλλήλες πολιτικές επιστρατεύσεις απεργών και του δεύτερου τα κέντρα κράτησης μεταναστών.

Έτσι, η πλέον δεξιά κυβέρνηση από τη Μεταπολίτευση, καθώς δεν έχει τίποτα να υποσχεθεί στους «από κάτω», επιχειρεί να εμφανιστεί ως ο θεματοφύλακας της νομιμότητας (κότι είναι νόμιμο είναι και ηθικό», εξεφώνησε ο αλήστου μνήμης Βουλγαράκης, δίνοντας το στίγμα του νεοφιλελεύθερου «δημοκρατικού ολοκληρωτισμού») απέναντι στα «δύο άκρα»: το φασιστικό και το ακροαριστερό/αναρχικό. Προφανείς οι στοχεύσεις της θεωρίας των δύο άκρων: Πρώτον, να θεραπεύσει το βαρύτατα τραυματισμένο κύρος της πολιτικής εξουσίας, ευνοώντας τη συσπείρωση τρομαγμένων και απογοητευμένων τμημάτων του πληθυσμού· δεύτερον, να πιέσει την Αριστερά και τα κινήματα να ταυτίσουν τη δημοκρατία με τη νομιμότητα, αποδεχόμενα πλήρως την κρατική αυθεντία στη διαχείριση των ταξικών αντιθέσεων (αυτό το νόημα έχει η διαβόητη «καταδίκη της βίας απ' όπου κι αν προέρχεται»)· και τρίτον, να μην επιτρέψει στην υπάρχουσα κοινωνική πόλωση να μετασχηματιστεί

σε πολιτική πόλωση, σε ταξική πάλη με αντικαπιταλιστικά αντικαθεστωτικά χαρακτηριστικά – σε αυτή την κατεύθυνση εντάσσεται η δαιμονοποίηση κάθε αντικυβερνητικής αντικαθεστωτικής πρακτικής (και όχι αφηρημένα κριτικής) ως εχθρού της δημοκρατίας.

Φυσικά, η κυβέρνηση Σαμαρά και το πολιτικό προσωπικό του κράτους μπορούν να παίρνουν ριζοσπαστικές πρωτοβουλίες απέναντι σε συγγενείς ή δυνάμει συμμάχους, όπως συνέβη με τις διώξεις, συλλήψεις και προφυλακίσεις ηγετικών στελεχών της ναζιστικής Χρυσής Αυγής, όταν κρίνουν υπό την πίεση του κινήματος, του διεθνούς παράγοντα ή και συγκεκριμένων εκλογικών σκοπιμοτήτων ότι πρέπει να θέσουν το «ένα άκρο» σε πολιτική, οικονομική και δικαστική ομηρία. Το γεγονός ότι η κυβέρνηση άνοιξε το δρόμο στη Χρυσή Αυγή με τη ρατσιστική πολιτική της και της εξασφάλισε ζωτικό χώρο με τη συστηματική ανοχή απέναντι στις κτηνωδίες της, προφανώς περιγράφει τα όρια του «κρατικού αντιφασισμού», δεν αναιρεί ωστόσο την αυτοτελή σημασία των διώξεων σε βάρος της Χρυσής Αυγής, ούτε κατ' ανάγκην προοικονομείται με ευθύγραμμο τρόπο την ένταση των διώξεων εναντίον και του «άλλου άκρου», της Αριστεράς, του αντιεξουσιαστικού χώρου και των κινήματων. Ας μην ξεχνάμε ότι ναι μεν υπάρχει

φασισμός στο κράτος, αλλά δεν έχουμε φασιστικό κράτος και, κυρίως, ότι η πολιτική αποτελεί προϊόν κοινωνικών και ταξικών συσχετισμών και όχι σκακιέρα ή συνομοσία.

Με αυτή την έννοια, η θεωρία των δύο άκρων είναι πολιτικά επικίνδυνη για την Αριστερά και τα κινήματα κυρίως αν εκβιαστούν από αυτή και επιδίδονται σε συνεχείς εκπτώσεις της μαχητικότητάς τους και υποχωρήσεις της ανεξαρτησίας τους, μέσω του «συνταγματικού τόξου», απέναντι στην «κοινωνική ειρήνη χωρίς κοινωνική δικαιοσύνη». Αντίθετα, απέναντι στα «δύο άκρα» οφείλουμε να αντιτάξουμε τους «δύο κόσμους»: τον δικό μας, των υποτελών τάξεων, των καταπιεσμένων και των αγωνιζόμενων για ισότητα και ελευθερία, απέναντι στον κόσμο της εκμετάλλευσης, της εξαθλίωσης και της βαρβαρότητας. Να αντιτάξουμε απέναντι στο δικαίωμα του κράτους στην ελεύθερη καταστολή το δικαίωμα των κινήματων να επιλέγουν τα ίδια τις μορφές πάλης που κρίνουν αναγκαίες. Και, επιτέλους, να πάρουμε την ευθύνη όλοι και όλες να οργανώσουμε την απειθή μας εδώ και τώρα, να επινοήσουμε εκείνα τα περάσματα που θα μας δώσουν ελπίδα και αυτοπεποίθηση, να αγωνιστούμε για λύσεις στο σήμερα και για αύριο, να πάρουμε τη ζωή μας στα χέρια μας.

Διπλό όχι σε

Από την αρχή της χρονιάς μέχρι σήμερα, μπορούμε να διαιρέσουμε το χρόνο σε τρεις, γενικά, πολιτικές περιόδους:

Πρώτον, την περίοδο μέχρι τον Ιούνιο του μαΐου της ΕΡΤ. Είναι μια περίοδος κινηματικής ακινησίας που όμως από κάτω κρύβει οργή (αλλά και πεσιμισμό), κυριαρχείται δε από την προσδοκία που επίμονα καλλιεργείται για έξοδο της οικονομίας από την κρίση, δηλαδή το περιβόητο success story.

Δεύτερον, το κλείσιμο της ΕΡΤ ανοίγει μια φάση όξυνσης της επίθεσης, αλλά και των αγώνων. Η κοινή γνώμη υφίσταται σοκ και αρκετός κόσμος ξαναβγαίνει στους δρόμους. Ακολουθούν χιλιάδες απολύσεις στους ΟΤΑ, στη μέση εκπαίδευση και το κλείσιμο έξι νοσοκομείων. Η πολιτική διάλυσης στους πιο ευαίσθητους τομείς (υγεία, εκπαίδευση) εξοργίζει ευρύτατα τα λαϊκά στρώματα (αλλά δεν τα οδηγεί αυτόματα στους δρόμους), καθώς συνδυάζεται με μια πολιτική φορολογικής τους εξόντωσης. Οι κινητοποιήσεις των καθηγητών τον Σεπτέμβρη θα μπορούσαν να είναι το πρελούδιο μεγάλων κοινωνικών αγώνων που θα οδηγούσαν σε πολιτικές ανατροπές. Δύο ήταν οι λόγοι που δεν έγινε αυτό (εκτός, φυσικά, από τα γνωστά και άλυτα ως σήμερα προβλήματα του συνδικαλιστικού κινήματος, του ρόλου της ηγεσίας του κ.τ.λ.):

1) Η οικονομική αδυναμία, που οδήγησε τους καθηγητές, την έκτη μέρα της απεργίας τους, σε απεργία του 10% (ενώ την πρώτη εβδομάδα ήταν σε επίπεδα του 90%).

2) Η δολοφονία του Παύλου Φύσσα, που βιώθηκε από την κοινωνία σαν συγκλονιστικό γεγονός, βγάζοντας αυτόματα από το κάδρο καθετί άλλο, άρα και την απεργία.

Τρίτον, η φασιστική δολοφονία θα προκαλέσει ιδιαίτερα σημαντικές πολιτικές αλλαγές. Ο φασισμός δεν θα μπορούσε να αποκτήσει μαζικά χαρακτηριστικά χωρίς το μνημόνιο, την υιοθέτηση της ατζέντας του από το επίσημο κράτος (να ανακτήσουμε τις πόλεις, θεσμικός ρατσισμός, διαχείριση του μεταναστευτικού κ.τ.λ.) αλλά και χωρίς τη στήριξη της αστυνομίας και την ασυλία εκ μέρους της αστικής δικαιοσύνης.

Ο φασισμός, όμως, αν και είναι εργαλείο του συστήματος, και μάλιστα ιδιαίτερα επικίνδυνο, δεν είναι μόνο αυτό. Διαθέτει αυτονομία και πολιτικό σχέδιο για την κατάληψη της εξουσίας. Η ΧΑ αναβάθμισε το επιχειρησιακό της επίπεδο ξαφνικά και αναντίστοιχα με την πραγματική της δύναμη, υπερεκτιμώντας τις δυνατότητές της, ακριβώς επειδή ένιωθε άτρωτη. Ο Μετλαγός, δηλαδή η εμφάνισή της σαν κράτος εν κράτει, στην κυριολεξία, με μορφή «στρατιωτικού σώματος», η απόφασή τους να κατιχύσουν του ΠΑΜΕ και να το εκδιώξουν από τις γειτονιές του Πειραιά, με

τη μέθοδο των μαχαιροβγαλιών, και η δολοφονία του Π. Φύσσα από μέλη των ταγμάτων εφόδου, αντιπροσωπεύουν τη στιγμή που το λυσσασμένο πια σκυλί δαγκώνει το χέρι του αφεντικού του.

Αν μπρος σε αυτή την εξωπραγματική κλιμάκωση, που είναι αποτέλεσμα της παραληρηματικής και ανορθολογικής φύσης του φασισμού (ενάντια σε όλους είναι το σλόγκαν τους, χωρίς καμία αίσθηση συμμαχιών), η κυβέρνηση Σαμαρά δεν αντιδρούσε παρά μόνο δικάζοντας τους φυσικούς αυτοουργούς της συμμορίας της Νίκαιας, θα της απέμενε ο ρόλος του τροχονόμου και όχι μιας κυβέρνησης, καθώς η ΧΑ θα αποθρασυνόταν και θα προετοίμαζε τις επόμενες δολοφονίες, στην πορεία κατάληψης των πόλεων και τελικά της εξουσίας, με ένα πραξικόπημα (όπως το φανταζόταν ο Μιχαολιάκος) στηριγμένο σε φασιστικούς θύλακες, που διαθέτει στα ένοπλα σώματα του κράτους (που ήταν πολύ μεγαλύτερα κι απ' ό,τι πίστευαν και οι πιο υποψιασμένοι) και, ασφαλώς, στα τάγματα εφόδου, ενώ η κοινωνία έντρομη θα στρεφόταν προς το ΣΥΡΙΖΑ σαν αντίβαρο στην απειλή αυτή.

Λένε μερικοί ότι οι αντιφασιστικές διαδηλώσεις δεν ήταν μαζικές. Η κυβέρνηση είδε ότι οι πρώτες κινητοποιήσεις ήταν ιδιαίτερα μεγάλες (40.000 στην Αθήνα, 8.000 στη Θεσσαλονίκη, πορείες σε τουλάχιστον 18 πόλεις), περιείχαν μεγάλη οργή, αλλά κυρίως συμπύκνωναν μια καθολική απέχθεια και αποδοκιμασία του φασισμού από την πλειονότητα της κοινωνίας, που δεν μπορούσε να αγνοηθεί.

Ασφαλώς, στην επιλογή της διάλυσης της ΧΑ έπαιξε ρόλο και ο ξένος παράγοντας (ΕΕ, ΗΠΑ, Ισραήλ), αλλά και χωρίς την πίεση αυτή, η γραμμή ήταν μονόδρομος.

Το χτύπημα της ΧΑ είναι γεγονός θετικότατο, αφού τείνει να εξουδετερώσει το θανάσιμο κίνδυνο για την κοινωνία και ασφαλώς είναι νίκη του κινήματος. Η κυβέρνηση όμως αυτή χτυπάει το κλαδί και όχι τη ρίζα, όταν, από την άλλη μεριά, υιοθετεί τη χρυσαυγίτικη ατζέντα και προωθεί τη μνημονιακή φτωχοποίηση του πληθυσμού.

Θα ήταν λάθος να επικρατήσει η άποψη ότι το κίνημα θα πρέπει να απορρίπτει την ατζέντα Χρυσουγιάδα γιατί τη βάζει η κυβέρνηση και, άρα, να μην παίζουμε στο δικό της γήπεδο, αλλά να στραφούμε στο εργατικό. Καταρχήν την ατζέντα δεν τη βάζει ο Σαμαράς, αλλά η ταξική πάλη αντικειμενικά έτσι όπως εξελίσσεται και δεν είναι άλλη από τη «διαλεκτική» διαδικασία ανάπτυξης αυτού που θα λέγαμε αντεπανάσταση, έτσι όπως αναπτύσσεται καθολικά σαν απάντηση στη ριζοσπαστικοποίηση της κοινωνίας, αλλά και πιο συγκεκριμένα σαν

φασιστική «αντεπανάσταση» με σκοπό να συντρίψει τα κινήματα.

Η απάντηση δεν είναι, λοιπόν, να αλλάξουμε πίστα, αλλά να παραμεινουμε στο θέμα αντιφασιστικό με τη γραμμή: διπλό όχι σε φασισμό και μνημόνιο, σαν η δύναμη που χωρίς αυτή ο φασισμός δεν μπορεί να ξεριζωθεί κοινωνικά και πολιτικά.

Ο φασισμός, μέσα σε διάστημα ενός μήνα έχει υποστεί καταλυτικά χτυπήματα. Με την ηγεσία του στη φυλακή, με καθολική αναστολή όλων των εγκληματικών του δράσεων, κλείνει γραφεία, χάνει περιοχές-κάστρα, υιοθετεί δήθεν μετριοπαθές ύφος, οι φασίστες σβήνουν τα τατουάζ με τα ναζιστικά σύμβολα, δεν έχουν, στην κυριολεξία, τόπο να σταθούν.

Ο αρχηγός αρνείται την ιδεολογία του μπροστά στις ανακριτικές αρχές, ενώ μέλη της συμμορίας, μπροστά στον κίνδυνο των διώξεων «σπάνε» και καταδίδουν. Ακόμη και διατηρώντας σημαντικό αριθμό ψηφοφόρων, η ΧΑ έχει απομονωθεί στη μεγάλη πλειοψηφία της κοινωνίας, που έχει βάλει τέλος στην ανοχή, με αποτέλεσμα οι χρυσαυγίτες να μην μπορούν να βγουν στο δρόμο.

Θα ήταν, παρ' όλα αυτά, πολύ επιπόλαιο να πιστέψει κανείς ότι τελειώνει οριστικά ο κίνδυνος της ΧΑ. Ο φασισμός, έχει αποδειχτεί ιστορικά, όταν αντιμετωπίζει ανάλογες καταστάσεις, ελίσσεται, λουφάζει, μεταλλάσσεται για να χτυπήσει ξανά.

Είναι, περισσότερο από ποτέ, τώρα αναγκαίο να ξεδιπλωθεί ένα μεγάλο αντιφασιστικό μέτωπο, που να δράσει σε όλα τα επίπεδα:

1) Σε επίπεδο μαζικής λαϊκής διαφώτισης, ιδιαίτερα σε σχολεία και νεολαία.

2) Στο δρόμο με μαζικές δράσεις, ιδιαίτερα στις γειτονιές όπου οι φασίστες διαθέτουν δύναμη. Ήταν πολύ σημαντικές οι διαδηλώσεις που έγιναν στη φωλιά των τεράτων (Αγ. Παντελεήμονας, Πέραμα).

3) Ο αγώνας στο δρόμο δεν αναιρεί τη χρησιμότητα της «θεσμικής αντιμετώπισης» της ΧΑ. Επιβάλλεται το κίνημα να την έχει ως αίτημα του, χωρίς αυτό να το κάνει λιγότερο κινηματικό. Το αίτημα του κινήματος πρέπει να είναι να σαπίσουν στη φυλακή τα φασιστικά καθάρματα. Αυτό, όμως, πρέπει να διεκδικείται με όρους κινήματος γιατί τότε μόνο απαντάς στην πρωτοβουλία κινήσεων που διαθέτει ο χρήσιμος σε αυτή τη φάση «κρατικός αντιφασισμός».

4) Η Αριστερά πρέπει και φαίνεται να είναι ιδιαίτερα προσεκτική απέναντι στο σχέδιο να αποτελέσει το επόμενο άκρο που θα χτυπηθεί στη συνέχεια, από μια κυβέρνηση που το ηγεμονικό της κομμάτι ενστερνίζεται τη θεωρία των δύο άκρων.

Η ΕΥΠ παρακολουθεί τηλέφωνα αριστερών βουλευτών και στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ, του

φασισμό και μνημόνιο

αλληλέγγυοι

ΚΚΕ, της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, η «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη ασκεί σωρεία διώξεων (27 και 55 αντίστοιχα σε δύο δικογραφίες) για σύσταση εγκληματικής οργάνωσης σε αγωνιστές και αγωνίστριες ενάντια στην εξόρυξη χρυσού στη Χαλκιδική, ταυτίζοντάς τους με τους εγκληματίες της ΧΑ, ενώ διαρρέουν πληροφορίες για επικείμενη σύλληψη βουλευτή του ΣΥΡΙΖΑ, μαζί με μπόλικη πρακτορολογία για σχέσεις βουλευτών του με πράκτορες των τουρκικών μυστικών υπηρεσιών (ΜΙΤ), «σκοπιανούς πράκτορες» και δεν συμμαζεύεται.

Ασφαλώς, η στοχοποίηση της Αριστεράς δεν πρόκειται να αποδειχθεί εύκολη υπόθεση, καθώς συναντάει αντιδράσεις εκτός αλλά και εντός ΝΔ, με το κομμάτι των καραμανλικών, και όχι μόνο, να αντιδρά έντονα και να αμφισβητεί ανοιχτά τη γραμμή αυτή.

Στη Αριστερά υπάρχει μια παράδοση καθετί κακό να αποκαλείται φασισμός. Πολλοί λένε ότι το να χάνεις τη δουλειά σου ή να σε διώχνουν από το νοσοκομείο επειδή είσαι ανασφάλιστος είναι φασισμός. Αυτό είναι σωστό με μια μεγάλη δόση ποιητικής άδειας και γοητευτικής υπερβολής, δεν είναι, όμως, σωστό πολιτικά.

Ο φασισμός είναι μια πολύ συγκεκριμένη πολιτική έννοια. Είναι πολιτικό κίνημα, που, αξιοποιώντας και οργανώνοντας σε τάγματα εφόδου εξαθλιωμένους μικροαστούς και λούμπεν προλεταριάτο, τους στρέφει ενά-

ντια όχι μόνο στους πιο αδύναμους (βλέπε μετανάστες), στον αστικό κοινοβουλευτισμό, αλλά, κυρίως, απέναντι στην οργανωμένη πολιτικά και συνδικαλιστικά εργατική τάξη, με σκοπό να διαλύσει τις οργανώσεις της, να την εξοντώσει και να επιβάλει καθεστώς στρατοπέδου συγκέντρωσης στην κοινωνία και την καπιταλιστική παραγωγή.

«Ο φασισμός δεν μπορεί να καταπολεμηθεί παρά σαν καπιταλισμός στην πιο κακή και καταπιεστική μορφή, σαν ο πιο θρασύς και δόλιος καπιταλισμός». Μ. Μπρέχτ

Δεν είναι φασισμός, με αυτή την έννοια, να μην έχεις περιθάλψη, είναι να είναι υπουργός Υγείας ο Μένγκελε—ψυχίατρος της Χρυσής Αυγής. Με καμία έννοια η αστική δημοκρατία, ακόμη και στην πιο απωθητική νεοφιλελεύθερη και αυταρχική μορφή της, (ακόμη και με υπουργό Υγείας τον Άδωνη Γεωργιάδη ή τον Ανδρέα Λοβέρδο...) δεν είναι συγκρίσιμη με το φασισμό, που αντιπροσωπεύει το απόλυτο κακό και την απόλυτη διαστροφή.

Η σύγκρουση Σαμαρά - Δένδια και ΧΑ δεν είναι σύγκρουση μεταξύ μπλε και μαύρου φασισμού. Αυτό σε καμία περίπτωση δεν μας μετατρέπει σε θιασώτες της αστικής δημοκρατίας ούτε σε συστατικό στοιχείο του «συνταγματικού τόξου», που στην πλειοψηφία του είναι μνημονιακό και απολύτως υπεύθυνο τόσο για τη φτωχοποίηση της

κοινωνίας όσο και για την άνοδο του εγχώριου ναζισμού.

Καθώς ο κουρνιαχτός από την επιχείρηση διάλυσης της ΧΑ κατακάθεται, η κοινωνία ανακουφισμένη προσγειώνεται αργά αργά στη σκληρή πραγματικότητα. Τώρα ακριβώς, η κυβέρνηση, τα ΜΜΕ και οι κύκλοι του μεγάλου κεφαλαίου ξαναξεσταίνουν το σενάριο εξόδου από την κρίση. Φυσικά, κανένας οικονομικός δείκτης δεν βελτιώθηκε καθώς πηγαίνουμε για τον έκτο χρόνο της ύφεσης, οι άνεργοι έφτασαν το 1,5 εκατομμύριο και 600.000 παιδιά υποσιτίζονται.

Όμως, γίνεται πάρτι, καθώς hedge funds (τα γνωστά διεθνή αρπακτικά), που έχουν αναγάγει την κερδοσκοπία σε επιστήμη, αποβιβάζονται στο χρηματιστήριο της Αθήνας, επειδή η Ελλάδα ξαναγύρισε στις αναδυόμενες αγορές και γιατί προ των πυλών βρίσκονται μεγάλες ιδιωτικοποιήσεις. Το Greco recovery υπονομεύτηκε από την αρχή, με το ΔΝΤ να ανακοινώνει την ανάγκη νέων μέτρων, καθώς και την ανυπαρξία πρωτογενούς πλεονάσματος.

Αυτό βάζει στην ημερήσια διάταξη νέους αγώνες. Αν το κίνημα ξαναπιάσει το νήμα από εκεί που το άφησε η δολοφονία του Παύλου Φύσσα το βράδυ της 17ης Σεπτεμβρίου, δύσκολα η κυβέρνηση αυτή θα έχει καλό τέλος.

Θόδωρος Φέστας

Το ραντεβού παραμένει στο δρόμο...

Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι λέξεις, βρίσκομαστε εν μέσω μιας δίκης εναντίον της Ομάδας Δέλτα που στις 5 Μάη του 2010 εισέβαλε στα γραφεία του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα και του Δικτύου Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών, χωρίς αφορμή και χωρίς ένταλμα, καταστρέφοντας υποδομές, βρίζοντας χυδαία και ρατσιστικά και τραυματίζοντας μέλη μας. Η 5η Μάη είναι η μέρα της μαζικότερης διαδήλωσης ενάντια στο πρώτο Μνημόνιο, που ωστόσο στιγματίστηκε από το δολοφονικό εμπρησμό στη Marfin και το θάνατο τριών εργαζομένων. Τη λήξη της πορείας διαδέχτηκε μια άνευ προηγουμένου αυθαιρεσία των αστυνομικών δυνάμεων στην περιοχή των Εξαρχείων, που θεώρησαν ότι δρουν υπό καθεστώς ασυλίας.

Πράγματι, η απρόκλητη επίθεση των Δελτάνων στα γραφεία μας έγινε με απόλυτη επίγνωση και νηφαλιότητα για λόγους εκδικητικότητας και εκφοβισμού, ενάντια σε έναν πολιτικό χώρο που στηλιτεύει δημόσια την κρατική τρομοκρατία σε

όλες της τις εκδοχές και υπερασπίζεται έμπρακτα τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα ανθρώπων (με ή χωρίς χαρτιά), αλλά και την αξιωματική τους να εξεγείρονται και να αντιστέκονται απέναντι στις άδικες και απάνθρωπες πολιτικές που επιβάλλουν οι κυβερνήσεις και το κεφάλαιο.

Αναμένοντας λοιπόν την απολογία των κατηγορουμένων αστυνομικών και την ολοκλήρωση της δικαστικής διαδικασίας, δεν θα πρέπει να αφήσουμε ασχολίαστο το γεγονός ότι χρειάστηκαν τρεις ολόκληρες ημέρες—σε δικαστηριακό χρόνο—για να εξεταστούν μόνο οι 9 μάρτυρες κατηγορίας (τα μέλη του Δικτύου). Και ενώ αποδεικνυόταν περίτρανα από τις αφηγήσεις και το φωτογραφικό υλικό τόσο η βιαιότητα της επίθεσης όσο και η γελοιότητα των ισχυρισμών των αστυνομικών—ότι τάχα δεν μπήκαν ποτέ μέσα στο χώρο—είναι χαρακτηριστικό ότι οι κατηγορούμενοι, ενώ ακούστηκαν μέχρι και ρατσιστικά σχόλια μέσα στην αίθουσα.

Ακόμη ωστόσο δεν έχει λήξει τίποτα. Η

τιμωρία των αστυνομικών είναι αναγκαία τόσο για να μπει φρένο στην αστυνομική ασυδοσία όσο και για να φανεί αν η Δικαιοσύνη είναι στοιχειωδώς... ανεξάρτητη (ή αντίθετα συνένοχη). Οι Δελτάδες, που σήμερα εκτίθενται επώνυμα και αναγνωρίζονται από την πολιτική αγωγή, «επιχείρησαν» με συμμορική και φασιστική λογική, στο πλαίσιο νομιμοποίησης της κρατικής τρομοκρατίας.

Ανεξάρτητα όμως από την έκβαση της δίκης, εμείς ως πολιτικός χώρος και παρά τις επιθέσεις που έχουμε υποστεί, δεν φοβόμαστε ούτε θα καμφθούμε από τους τραμπούκους των σωμάτων ασφαλείας και των φασιστών. Αντιθέτως, θα μας βρίσκουν μπροστά τους ως κομμάτι ενός πολύ μεγαλύτερου κινήματος που αρνείται συνειδητά να συνηθίσει το... κτήνος και να αποδεχτεί την απανθρωποποίηση της κοινωνίας μας. Μετά τη δίκη, το ραντεβού μας έτσι κι αλλιώς παραμένει στο δρόμο.

Μυρτώ Λαζαρίδου

Η διάλυση του δημόσιου πανεπιστημίου

Μετά το νόμο Διαμαντοπούλου και τα συμβούλια διοίκησης, την εφαρμογή του Σχεδίου Αθηνά για τη συγχώνευση πανεπιστημιακών σχολών και τμημάτων, την περικοπή του προϋπολογισμού πανεπιστημίων και τεχνολογικών ιδρυμάτων έως και κατά 60%, έρχεται η διαθεσιμότητα-απόλυση των διοικητικών υπαλλήλων των ΑΕΙ να υπηρετήσει το καλοστημένο σχέδιο διάλυσης της δωρεάν δημόσιας τριτοβάθμιας εκπαίδευσης της χώρας και παράδοσής της στις ορέξεις του κεφαλαίου.

Είναι ξεκάθαρο ότι το μέτρο εφαρμόζεται για να εξυπηρετηθούν οι μνημονιακές απαιτήσεις για συρρίκνωση του δημόσιου χώρου, ακόμη και της εκπαίδευσης και της υγείας, να συμπληρωθεί ο αριθμός των 12.500 δημοσίων υπαλλήλων που πρέπει να απολυθούν για την έγκριση του δανείου. Οι κλάδοι-τροφοδότες της διαθεσιμότητας, που αυθαίρετα έχει επιλέξει ο υπουργός Παιδείας Αρβανιτόπουλος (κυρίως βιβλιοθηκονόμοι, τεχνικοί, διοικητικοί υπάλληλοι λογιστηρίου και οικονομικών υπηρεσιών, θυρωροί) φανερώνουν την πρόθεση της κυβέρνησης για απαξίωση της δημόσιας εκπαίδευσης και επέκταση των εργολαβικών σχέσεων εργασίας σε περισσότερους –και πιο νευραλγικούς– τομείς. Ανοίγει ο δρόμος για τη διαθεσιμότητα-επισφάλεια-απόλυση και των υπόλοιπων κλάδων εργαζομένων στα πανεπιστήμια, ακόμη και καθηγητών. Συγχρόνως, οι εργολαβίες, ειδικά όπως διαμορφώνονται με συμβάσεις περιορισμένου χρόνου, ακόμη και δίμηνες, δεν εξασφαλίζουν στους εργαζόμενους προοπτική και σύνδεση στο εργασιακό περιβάλλον, είτε πρόκειται για διδακτικό προσωπικό είτε για προσωπικό καθαριότητας. Πόσο, δε, μάλλον, που επιφέρουν την πλήρη εξάρθρωση των εργασιακών σχέσεων – χαμηλότεροι μισθοί για περισσότερη δουλειά χωρίς δικαιώματα. Βέβαια, οι αρνητικές επιπτώσεις στην ποιότητα των σπουδών από την επιδείνωση των εργασιακών σχέσεων και τη μείωση προσωπικού ουδόλως προβληματίζουν την κυβέρνηση, που, έτσι κι αλλιώς, απεργάζεται την ιδιωτικοποίηση των πανεπιστημίων, όπου θα φοιτούν μόνο όσοι μπορούν να πληρώσουν.

Οι διοικητικοί υπάλληλοι όλων των ΑΕΙ και ΤΕΙ της χώρας απαντούν αρχικά με τετραήμερη απεργία από 10/9, για το δικαίωμα στην εκπαίδευση και την εργασία, με κεντρικά αιτήματα «καμία διαθεσιμότητα, καμία απόλυση» και «δημόσια δωρεάν εκπαίδευση». Η κυβέρνηση ελίσσεται και περιορίζει την εφαρμογή της διαθεσιμότητας στα 8 μεγαλύτερα πανεπιστήμια της χώρας (ΕΚΠΑ, ΑΠΘ, ΕΜΠ, ΑΣΟΕΕ, Πατρών, Ιωαννίνων, Θεσσαλίας, Κρήτης) και σε 1.349 διοικητικούς υπαλλήλους.

Άλλωστε, για τα υπόλοιπα μικρότερα πανεπιστήμια επιφυλάσσει το Σχέδιο – συρρίκνωσης – Αθηνά 2, για να τους δώσει το τελικό χτύπημα.

Αν και για τους μεγάλους εργασιακούς κλάδους που βρίσκονται σε κινητοποιήσεις στις αρχές του Σεπτεμβρίου (εκπαιδευτικοί δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης), η δολοφονία από τους φασίστες της ΧΑ του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα λειτουργεί ανασταλτικά, οι διοικητικοί υπάλληλοι των 8 πανεπιστημίων επιμένουν με μια πρωτάκουστη για τον κλάδο απεργία 7 εβδομάδων, που συνεχίζεται και για 8η εβδομάδα σε ΕΚΠΑ, ΕΜΠ και στο πανεπιστήμιο Πατρών. Βέβαια, στο ΕΚΠΑ και το ΕΜΠ η στήριξη των πρυτανικών αρχών και της συγκλήτου είναι ουσιαστική και εκφράζεται με πραγματική αναστολή όλων των λειτουργιών, οι υπόλοιποι σύλλογοι εργαζομένων (ΔΕΠ, ΕΤΕΠ, ΕΕΔΠ) και οι φοιτητικοί σύλλογοι βρίσκονται από την αρχή έμπρακτα στο πλευρό των απεργών.

Στο ΑΠΘ οι πρυτανικές αρχές αντιδρούν με άνευρες ανακοινώσεις συμπαράστασης και «συμβολική» διήμερη αναστολή λειτουργίας, οι φοιτητικοί σύλλογοι αδυνατούν να καλέσουν συνελεύσεις, μάλλον λόγω της εξεταστικής περιόδου, οι υπόλοιποι σύλλογοι εργαζομένων εκδίδουν ψηφίσματα συμπαράστασης, αλλά μένουν μόνο σε αυτά. Είναι, επίσης, πολύ σημαντικό ότι στο ΑΠΘ δεν μπόρεσε να εκφραστεί με υλικούς όρους η αδυναμία λειτουργίας εξαιτίας της απεργίας, καθώς σημαντικό μέρος των διοικητικών υπηρεσιών ήδη εξυπηρετείται από εργολαβικούς υπαλλήλους, οι οποίοι αφενός δεν καλύπτονταν από αυτή την απεργία και, αφετέρου, μετά τη μεγάλη ήττα της απεργιακής τους κινητοποίησης το φθινόπωρο του 2012, παραμένουν

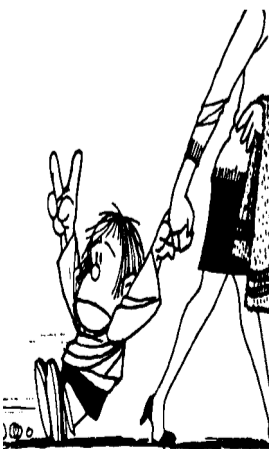
χωρίς καμία συνδικαλιστική συγκρότηση, πάντα υπό το φόβο της απόλυσης.

Τις πρώτες βδομάδες η απεργία στο ΑΠΘ ήταν δυναμική, με σημαντική συμμετοχή και αγωνιστική διάθεση. Ήταν τις μέρες εκείνες που η απεργία εμπλουτίστηκε με εξωστρεφείς δράσεις, όπως κοινές συνελεύσεις ενημερωτικού χαρακτήρα με τους άλλους κλάδους εργαζομένων του πανεπιστημίου, κοινή εκδήλωση με το Πανεπιστήμιο Μακεδονίας με προσκεκλημένους-ες βουλευτές των κομμάτων της αντιπολίτευσης, συναυλία, παραστάσεις στη Σύγκλητο, πανεκπαιδευτικές διαδηλώσεις σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα, μοίρασμα ενημερωτικού υλικού στην πόλη, συνεντεύξεις τύπου, δημιουργία απεργιακού ταμείου.

Με το πέρασμα του χρόνου, η οικονομική αδυναμία, η κάμψη του ηθικού απέναντι στους εκβιασμούς και τις απειλές του υπουργού Αρβανιτόπουλου για οριζόντια κατάργηση ολόκληρων ειδικοτήτων, η απειρία σε αγώνες, αλλά και η στρεβλή αντίληψη ότι «δεν με αφορά, αφού δεν ανήκω στις προς διαθεσιμότητα ειδικότητες» οδήγησαν πολλούς συναδέλφους πίσω στα γραφεία τους. Στην αποδυνάμωση του απεργιακού αγώνα έπαιξαν καταλυτικό ρόλο και οι απαράδεκτοι, αντιδεδιογνωστικοί και διασπαστικοί χειρισμοί παραδοσιακών συνδικαλιστών του συλλόγου, που καλούσαν τους συναδέλφους να μην απεργήσουν αλλά συγχρόνως να επιτρέψουν στις διοικητικές υπηρεσίες να συλλέξουν τα στοιχεία που ζητούσε το υπουργείο, «προκειμένου να υπάρξει ετοιμότητα των υπαλλήλων του ΑΠΘ έναντι των συναδέλφων στα άλλα πανεπιστήμια», εάν τελικά προχωρούσε η μοριοδότηση και, βάσει αυτής, η απόλυση, τελικά, των λιγότερο προσοντούχων.

Το λάθος (!) τους, δυστυχώς, αποδείχτηκε πολύ σύντομα, καθώς το υπουργείο, αφού απέτυχε να εκφοβίσει με τις εισαγγελικές παραγγελίες, καταφεύγει στο μέτρο της υποχρεωτικής αυτοαπογραφής (σε μια ηλεκτρονική πλατφόρμα που βριθεί συνταγματικών, νομικών και τεχνικών παρατυπιών). Μάλιστα, το μέτρο αυτό συνδυάζεται με νέο αντισυνταγματικό νομοθετικό τερατούργημα, την τροπολογία (σε νομοσχέδιο του ΥΠΕΚΑ για τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας!) που θέτει σε αυτοδίκαιη αργία όσους υπαλλήλους δεν αυτοαπογράφονται.

Πρόκειται για την πιο ακραία πρακτική τρομοκράτησης που επιστρατεύει ο υπουργός Αρβανιτόπουλος. Μετά το «διαίρει και βασίλευε» μεταξύ πανεπιστημίων και ειδικοτήτων υπαλλήλων, θέτει σε εφαρμογή το «ο θάνατός σου, η ζωή μου», παραλλάσσοντας εκδικητικά το δικό μας «κανένας μόνος στην κρίση» στο κανιβαλικό «καθένας μόνος στην κρίση». Όπως ήταν αναμενόμενο, αν και με

συνεχίζεται

συνειδησιακούς ενδοιασμούς, η πλειοψηφία των συναδέλφων απογράφονται (από σύνολο 1.968 υπόχρων, 268 ανυπάκουοι συναδέλφοι πανελλαδικά, μόνο μία στο ΑΠΘ).

Το γεγονός αυτό καταβάλλει το ηθικό και, στο ΑΠΘ, η πλειονότητα των συναδέλφων πείθεται ότι η αξία του απεργιακού αγώνα έχει τελειώσει και ότι πλέον η προσφυγή στα ένδικα μέσα, σε συνδυασμό με τετράωρες στάσεις εργασίας, είναι ο τρόπος για τη συνέχιση των διεκδικήσεων.

Παρά τα λάθη και τις παραλείψεις, την αδυναμία συντονισμού με τα υπόλοιπα πανεπιστήμια, την τελική ατομία, οι διοικητικοί υπάλληλοι του ΑΠΘ έδωσαν έναν πρωτόγνωρο, γενναίο, αξιοπρεπή και μακρύ σε διάρκεια απεργιακό αγώνα. Πολλές και πολλοί συνάδελφοι αφυπνίστηκαν και συνειδητοποίησαν το αυτονόητο: Το πρώτο κύμα διαθεσιμότητας, το Νοέμβριο 2012, αφορούσε μερικά μόνο πανεπιστήμια και τεχνολογικά ιδρύματα, έπληττε λίγους μόνο κλάδους διοικητικών υπαλλήλων κατηγορίας δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης και κόστισε στο ΑΠΘ 81 συναδέλφους. Τώρα διευρύνονται οι κλάδοι-τροφοδότες της διαθεσιμότητας-απόλυσης και διπλασιάζεται ο αριθμός των υπαλλήλων προς απόσυρση. Ας μην περιμένουμε και το τρίτο κύμα, γιατί είναι ολοφάνερο ότι τότε τα πράγματα θα είναι ακόμη χειρότερα για τις δουλειές μας, θα είναι καταστροφικά για το δημόσιο δωρεάν πανεπιστήμιο.

Υ.Γ. Η συναδέλφισσα Ξανθή, παρούσα και δυναμική όλα τα χρόνια σε όλες τις κινητοποιήσεις του συλλόγου διοικητικών υπαλλήλων ΑΠΘ, προφανώς πεισμένη από τη σοβαρή πιθανότητα να χάσει τη δουλειά της αλλά και από τον εξαναγκασμό της στην αυτοαπογραφή, πέθανε από ανακοπή δύο μέρες μετά τη λήξη της απεργίας.

Λίνα Κυργιαφίνη

Απεργία των καθηγητών

Στα μισά του δρόμου πάλι...

Οι καθηγητές ψήφισαν τον Σεπτέμβρη με μαζικές συνελεύσεις σε όλη την Ελλάδα, χωρίς μάλιστα να υπάρχει ενιαία εισήγηση από την ΟΛΜΕ, την πρόταση για απεργία διάρκειας με τη μορφή των πενθήμερων επαναλαμβανόμενων απεργιών, εκφράζοντας έτσι την αντίθεσή τους στην πολιτική των μνημονίων όπως εφαρμόζεται στο πλαίσιο της δημόσιας δωρεάν παιδείας.

Η απεργία αυτή αποφασίστηκε λίγους μόλις μήνες μετά τα «γεγονότα του Μαΐου», τη χουντικής εμπνεύσεως επιστροφή της πρόθεσης για απεργία των καθηγητών από την κυβέρνηση του Σαμαρά και την πραξικοπηματική αναστολή στη συνέχεια της απεργίας από τη συνέλευση των προέδρων στην ΟΛΜΕ.

Με ποσοστά πάνω από 90% την πρώτη μέρα της απεργίας και συνολικά πάνω από 50% μέχρι το τέλος της πρώτης εβδομάδας, πραγματοποιήθηκαν δεκάδες κεντρικές και τοπικές κινητοποιήσεις σε όλη την Ελλάδα, δημιουργήθηκαν απεργιακές επιτροπές με τέτοια μαζική συμμετοχή και διάθεση που ο κλάδος των καθηγητών είχε χρόνια να επιδείξει.

Η επίθεση στην εκπαίδευση υπήρξε ιδιαίτερα σφοδρή και πρωτόγνωρη:

Η διαθεσιμότητα 2.122 εκπαιδευτικών των ΕΠΑΛ-ΕΠΑΣ με την αυθαίρετη κατάργηση 50 ειδικοτήτων στην επαγγελματική εκπαίδευση και θύματα περίπου 20.000 μαθητές που έμειναν χωρίς ειδικότητα.

Η αύξηση του ωραρίου κατά 2 ώρες, σε συνδυασμό με την αύξηση των μαθητών ανά τμήμα και τη συγχώνευση τμημάτων και σχολείων, κατασκεύασε χιλιάδες πλεονάζοντες καθηγητές που κινδυνεύουν ανά πάσα στιγμή με απόλυση.

Οι «υποχρεωτικές» μετατάξεις που ακολούθησαν και πραγματοποιήθηκαν με μαφιόζικο τρόπο αυγουσιτιάτικα, παρακάμπτοντας τα υπηρεσιακά συμβούλια και χωρίς καμιά αξιοκρατική διαδικασία.

Εργασιακή ομηρία χιλιάδων καθηγητών με τη μη πραγματοποίηση φέτος των αποσπάσεων στις ειδικότητες, δημιουργώντας

αλλού πλεονάσματα και αλλού κενά στα σχολεία.

Ο νόμος για το «νέο λύκειο» με τις συνεχείς πανελλαδικού τύπου εξετάσεις και τις λεγόμενες τράπεζες θεμάτων μετατρέπει το Λύκειο ολοκληρωτικά σε εξεταστικό κέντρο, με αποτέλεσμα το πέταγμα χιλιάδων μαθητών εκτός.

Η υποβάθμιση της τεχνικής εκπαίδευσης οδηγεί ουσιαστικά τη συντριπτική πλειονότητα των μαθητών στα δημόσια και ιδιωτικά ΙΕΚ με δίδακτρα, ενώ θεσπίζεται και η μαθητεία των εκπαιδευόμενων για 9 μήνες με 9 ευρώ μεροκάματο!

Παρ' όλα τα ψηλά ποσοστά της απεργίας όμως (τουλάχιστον στις πρώτες μέρες) και την αγωνιστική διάθεση και συμμετοχή ενός μεγάλου αριθμού συναδέλφων, η απεργία στην ουσία έκλεισε με άδοξο τρόπο. Η πρόταση της ΟΛΜΕ τη δεύτερη εβδομάδα για 48ωρη θεωρήθηκε από τους συναδέλφους υποχώρηση και αναστολή.

Το συνδικαλιστικό κίνημα των καθηγητών δεν κατόρθωσε να σταματήσει τις χιλιάδες απολύσεις και τη διάλυση της δημόσιας δωρεάν παιδείας.

Πολύ εύκολα παρατάξεις και συνδικαλιστές έριξαν την ευθύνη για το κλείσιμο του αγώνα στους συναδέλφους που δεν «απήργησαν όσο χρειάζεται, δεν άντεξαν όσο έπρεπε κ.τ.λ.». Έτσι όμως αποσιωπούν τη δική τους ευθύνη και το δικό τους ρόλο στην οργάνωση ενός απεργιακού αγώνα που θα έχει και προοπτική και, στην τελική, ένα νικηφόρο αποτέλεσμα.

Το βασικότερο έλλειμμα της απεργίας ήταν η απομόνωσή της.

Παρά τις προσπάθειες δεν επιτεύχθηκε κανένας συντονισμός, ούτε σε πανεκπαιδευτικό επίπεδο ούτε στον ευρύτερο δημόσιο τομέα. Και αυτό είναι άξιο απορίας, καθώς η επίθεση τόσο στην εκπαίδευση όσο και στο ευρύτερο Δημόσιο είναι κοινή. Από τη μια, η διάλυση και η ιδιωτικοποίηση όλο και περισσότερων τομέων του δημόσιου και, από την άλλη, η λεγόμενη κινητικότητα, η κατάργηση εργασιακών δικαιωμάτων, η θέσπιση ελαστικών σχέσεων εργασίας με αποκορύφωμα την άρση της μονιμότητας και τις απολύσεις.

Οι ευθύνες της ΑΔΕΔΥ είναι τεράστιες. Συνεχίζει την κήρυξη των 24ωρων ή άντε 48ωρων απεργιών εκφυλίζοντας κάθε αγωνιστική διάθεση, απομονώνοντας κάθε κομμάτι, διασπώντας στην ουσία την ενότητα του εργατικού κινήματος, οδηγώντας το με μαθητική ακρίβεια στην ήττα. Η παντελής απουσία της ΓΣΕΕ όλο το προηγούμενο διάστημα είναι επίσης ενδεικτική.

Είναι ξεκάθαρο πως οι συνδικαλιστικές παρατάξεις της ΠΑΣΚΕ και της ΔΑΚΕ κάνουν τα πάντα για να σώσουν την κυβέρνηση του Σαμαρά. Διασπαστική και διαλυτική όμως είναι και η στάση του ΠΑΜΕ, που υποστηρίζοντας πως το «κίνημα δεν είναι έτοιμο ακόμα» και πως «οι συνθήκες για έναν αγώνα διάρκειας δεν έχουν ωριμάσει», κρύβεται πίσω από την ΑΔΕΔΥ και την ΓΣΕΕ, κάνοντας απολύτως τίποτα, πέρα από το να σπέρνει την ηττοπάθεια και απλά συνεχίζοντας τη γνωστή στάση των ξεχωριστών συγκεντρώσεων.

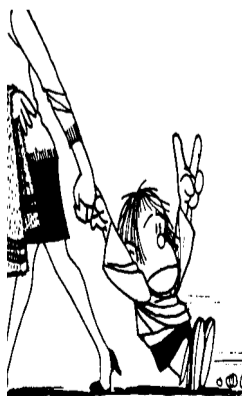
Το συνδικαλιστικό κίνημα αργά ή γρήγορα θα πρέπει να ξεμπερδέψει με τα εμπόδια που ακούν στο όνομα ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ με τον έναν ή τον άλλον τρόπο. Η συνεννόηση των πρωτοβάθμιων σωματείων που επιχειρήθηκε, χωρίς άμεσα αποτελέσματα όμως τουλάχιστον μέχρι τώρα, είναι μια λύση προς αυτή την κατεύθυνση, όπως και η προώθηση και η ενίσχυση μόνιμων επιτροπών και δομών αυτοοργάνωσης. Στην απεργία των καθηγητών, ενώ φτιαχτήκαν επιτροπές αγώνα εκπαιδευτικών - γονιών και μαθητών και απεργιακές επιτροπές, δεν επιτεύχθηκε κάποιος συντονισμός σε επίπεδο πόλης, νομού ή και πανελλαδικά για να ξεπεραστούν τα εμπόδια που έβαζε και θα συνεχίζει να βάζει η συνδικαλιστική γραφειοκρατία.

Είναι πλέον ζήτημα ζωής και θανάτου να επεξεργαστούμε όσα αποκομίσαμε από την απεργία και να διορθώσουμε τις αδυναμίες μας.

Η οργάνωση του αγώνα για δημόσια δωρεάν παιδεία και για μόνιμη και σταθερή δουλειά είναι καθήκον και μονόδρομος.

Μαρία Πανταζάκη

Εργασιακά

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΜΕΤΑΛΛΕΥΤΙΚΗ (ΒΙΟ.ΜΕ.)

Το πρώτο αυτοδιαχειριζόμενο εργοστάσιο στην Ελλάδα

Η ΒΙΟ.ΜΕ., θυγατρική εταιρεία της πολυεθνικής Φίλκεραμ Τζόνσον στη Θεσσαλονίκη, επί χρόνια παρήγε δομικά υλικά (κόλλες, αρμούς για πλακάκια, όξινα καθαριστικά κ.λπ.), απασχολώντας περί τους 70 εργαζόμενους. Το Φεβρουάριο του 2011 η Φίλκεραμ, αφού έχει ήδη αφαιμάξει την κερδοφόρα ΒΙΟ.ΜΕ., διακόπτει τη λειτουργία της και εγκαταλείπει το εργοστάσιο.

Οι εργάτες της ΒΙΟ.ΜΕ. παραμένουν στο εργοστάσιο κηρύσσοντας επίσημη εργασία και μέσω του σωματίου τους και των γενικών συνελεύσεων τους αποφασίζουν να αγωνιστούν για την επαναλειτουργία του. Έτσι, αν και απλήρωτοι από το Μάιο του 2011, 42 εργάτες αυτοοργανώνονται, δημιουργούν το πλαίσιο επαναλειτουργίας του εργοστασίου «με αυτοδιεύθυνση της παραγωγής κάτω από εργατικό έλεγχο», όπως δηλώνουν οι ίδιοι, ένα πλαίσιο συμμετοχικό και αμεσοδημοκρατικό, στο οποίο κάθε εργαζόμενος διαθέτει μία μετοχή, που δεν κληρονομείται, ούτε μεταβιβάζεται, και όλες οι αποφάσεις, τόσο για την οργάνωση της λειτουργίας του εργοστασίου όσο και για την πορεία του αγώνα, παίρνονται από τη γενική συνέλευσή τους.

Παρά τα προβλήματα επιβίωσης, την κυβερνητική αδιαφορία και τις ποικίλες νομικές αντιξοότητες, οι εργάτες της ΒΙΟ.ΜΕ., με πρωτοφανή αποφασιστικότητα και αυτοπεποίθηση, αγνοώντας την αρνητική στάση και τις συκοφαντίες της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, παραμένουν επί δύο ολόκληρα χρόνια στο εργοστάσιο κλιμακώνοντας τον αγώνα τους. «Αν εσείς δεν μπορείτε, μπορούμε εμείς» προκαλούν οι εργαζόμενοι τους εξαφανισμένους πρώην εργοδότες τους και με κορμό τους ίδιους και την Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης το αυτοδιαχειριστικό εγχείρημα της ΒΙΟ.ΜΕ. ταξιδεύει σε όλη την Ελλάδα, με δεκάδες εκδηλώσεις, διαδηλώσεις και συναυλίες, βγαίνοντας σύντομα από τα σύνορα της χώρας, από τη Δυτική και την Κεντρική Ευρώπη μέχρι τη Νότια Αμερική.

Έτσι, το Φεβρουάριο του 2013, οι εργάτες της ΒΙΟ.ΜΕ. ξαναλειτουργούν το εργοστάσιο, παράγοντας φυσικά καθαριστικά οικιακής χρήσης, τα οποία με κέντρα τη Θεσσαλονίκη και την Αθήνα διακινούνται σχεδόν σε όλη την Ελλάδα. Η απήχηση του αυτοδιαχειριστικού εγχειρήματος είναι μεγάλη τόσο στο εσωτερικό της χώρας όσο και στο εξωτερικό και η διακίνηση των προϊόντων, παρ' όλη την απειρία και τις προφανείς δυσκολίες, το πρώτο τετράμηνο της λειτουργίας της αυτοδιαχειρι-

ζόμενης ΒΙΟ.ΜΕ. δίνει πολύ αισιόδοξα μηνύματα.

Απέναντι στο κλείσιμο και την εγκατάλειψη εργοστασίων και επιχειρήσεων, εργατική αυτοδιαχείριση

Στην Ελλάδα των μνημονίων, της ανεργίας, των απολύσεων, της μαζικής εξαθλίωσης και της κοινωνικής ερήμωσης, η εργατική αυτοδιαχείριση δεν αποτελεί απλώς λύση επιβίωσης για τους εργαζόμενους του κάθε εργοστασίου, αν και δεν την υποτιμάμε καθόλου, γιατί ξέρομε ότι η εξαθλίωση και η απογοήτευση προκαλούν κυρίως παραίτηση και υποταγή, αλλά, πάνω απ' όλα, αποτελεί πρόταση αγώνα για όλο το εργατικό κίνημα, παράδειγμα συλλογικότητας, αυτοοργάνωσης και αλληλεγγύης για όλους τους εργαζόμενους. Η εργατική αυτοδιαχείριση δεν διακατέχεται από την αυταπάτη ότι το καπιταλιστικό σύστημα (και το «ερό δικαίωμα» στην ατομική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής) μπορεί να διαβρωθεί από μέσα, αλλά, αντίθετα, διαπνέεται από τη βεβαιότητα ότι η έμπρακτη αμφισβήτηση αυτού του συστήματος αρχίζει από σήμερα, εδώ και τώρα, οργανώνοντας

εκείνες τις δομές και τις πρακτικές εργατικής αντιξουσίας που υλοποιούν το «χωρίς εσένα γρανάζι δε γυρνά, εργάτη, μπορείς χωρίς αφεντικά».

Ωστόσο, η αυτοδιαχείριση δεν αφορά μόνο το προσωπικό των επιχειρήσεων που κλείνουν, αποτελεί απάντηση στη μισθωτή σκλαβιά και την καπιταλιστική εκμετάλλευση, στάση ζωής και αγώνα για να πάρουμε τις τύχες μας στα χέρια μας εκεί που δουλεύουμε, ζούμε, σπουδάζουμε και διασκεδάζουμε, από το νοσοκομείο μέχρι το σχολείο και από την πλατεία ως την αγροτική παραγωγή, μέσα από δομές αλληλεγγύης και συνεργατικής οικονομίας, λαϊκές συνελεύσεις και αυτοδιαχειριζόμενους χώρους.

**Αν όχι εμείς, ποιοι;
Αν όχι τώρα, πότε;**

Με αυτή την έννοια, η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης Αθήνας πιστεύει ακράδαντα ότι οι εργάτες της ΒΙΟ.ΜΕ. πρέπει και μπορούν να νικήσουν. Για τους ίδιους αλλά και για τους εργαζόμενους και τα κινήματα εδώ και παντού. Η επιβίωση του αυτοδιαχειριστικού εγχειρήματος της ΒΙΟ.ΜΕ. αποτελεί κίνητρο για το συντονισμό των εργαζομένων στα εργοστάσια και τις επιχειρήσεις που κλείνουν ή εγκαταλείπονται, από παράδειγμα διεκδίκησης του εισοδήματος και της αξιοπρέπειάς μας. Φυσικά, απαραίτητη προϋπόθεση για τη νίκη αυτού του αγώνα είναι η κινητοποίηση όλων μας:

- Για την υπεράσπιση της ΒΙΟ.ΜΕ. απέναντι σε κυβερνητικές και κρατικές επιθέσεις.
- Για τη δημιουργία ενός πραγματικού πανελλαδικού δικτύου διακίνησης των προϊόντων αυτοδιαχείρισης και διάδοσης του αγώνα των εργατών της ΒΙΟ.ΜΕ. με στόχο την εξασφάλιση αξιοπρεπούς εισοδήματος και ασφάλισης σε όσους συμμετέχουν στο πρώτο αυτοδιαχειριζόμενο εργοστάσιο στην Ελλάδα.
- Για την εξάπλωση του «μικροβίου» της κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης σε όσους περισσότερους εργασιακούς χώρους και περιοχές μπορούμε.

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ

**Πρωτοβουλία
Αλληλεγγύης Αθήνας**
www.biom-metal.blogspot.com

Ο γοητευτικός και επικίνδυνος Άλλος

Μάλλον είναι δύσκολο να απαντηθεί σε λίγες γραμμές τι είναι αυτό που ευθύνεται για την απόδοση συλλογικά στους Ρομά του ρόλου του παρία, του παρείσακτου, του ζητιάνου, της μάγισσας, της κλέφτρας, που συμπυκνώνει όλο το φοβικό μας και που θεωρεί ότι αντιπροσωπεύουν όλα τα κακά της εκάστοτε κοινωνίας: είναι άπλυτοι, άπληστοι, βρόμικοι, άθρησκοι, αμόρφωτοι, παραφορτωμένοι με ψεύτικα στολίδια, λάγνοι, τεμπέληδες, δεν αγαπούν τα παιδιά τους κ.ο.κ.

Όλα αυτά για μια ομάδα ανθρώπων που στο πέρασμα της Ιστορίας ταξίδεψε, όπως λένε οι ειδικοί, από τις Ινδίες μέσω του Βυζαντίου, κατοίκησε σε όλη σχεδόν την Ευρώπη, πήγε στις νέες χώρες ως θύμα εκτοπισμού ή μετανάστευσης. Που αποτελεί ένα από τα πολυπληθέστερα θύματα του ναζισμού. Που όπου ετοιμάζεται να κατοικήσει οργανώνονται συγκεντρώσεις για να διωχθούν. Που διατηρεί μια έντονη εσωτερική συνοχή και μια έντονη αλληλεγγύη μεταξύ των μελών της.

Οι Ρομά ή Γύφτοι (από το Αιγύπτιο) ή Τσιγγάνοι/Αθήγγανοι (από το α/θιγγάνω=αγγίζω, αυτοί που δεν πρέπει να τους ακουμπήσεις) δεν είναι ένα πράγμα. Υπάρχουν έντονες ταξικές και κοινωνικοοικονομικές διαστρωματώσεις. Αυτονόητο, αλλά πρέπει να το επαναλαμβάνουμε με κάθε ευκαιρία για να αποκρούσουμε τη ρατσιστική προπαγάνδα. Υπάρχουν λοιπόν πλούσιοι και φτωχοί, μορφωμένοι και αγράμματοι, συντηρητικοί και προοδευτικοί, σύννομοι και έκνομοι, καθαροί και βρόμικοι. Κανονικοί άνθρωποι δηλαδή.

Οι Ρομά μιλάνε τη δική τους γλώσσα, τη ρομανί, μια γλώσσα με κοινό κορμό, που παίρνει δάνεια από τις γλώσσες των χωρών στις οποίες ζουν. Η γλώσσα τους είναι προφορική, πράγμα που σημαίνει ότι όταν προσπαθούμε να διδάξουμε σε ένα παιδί ελληνικά δεν του μαθαίνουμε μόνο μια δεύτερη γλώσσα, αλλά και τη δεξιά του να γράφει και να διαβάζει, κάτι που είναι ξένο στη δική του κοινότητα. Και επειδή το εκπαιδευτικό σύστημα είναι από τα πρώτα που διώχνει τους Ρομά εκτός, ας έχουμε υπόψη μας ότι η σχολική αποτυχία και διαρροή στη συνέχεια, είναι δική μας λανθασμένη προσέγγιση και όχι δική τους αδιαφορία.

Οι Ρομά στην Ελλάδα είναι πολιτογραφημένοι από τη δεκαετία του '70. Όμως, πού είναι τα βασικά τους δικαιώματα της κατοικίας, της υγείας, της εργασίας, της εκπαίδευσης; Και γιατί με μεγάλη ευκολία ακόμη και από ομάδες που προσπαθούν να αλλάξουν τον κόσμο προς το δικαίωτο, ακούμε ότι οι ίδιοι οι Ρομά δεν το θέλουν; Πόσο λογικό είναι να λες ότι κάποιος επιθυμεί να ζει σε παράγκες, χωρίς

νερό και τα στοιχειώδη είδη μιας ευπρεπούς διαβίωσης; Πόσος ρομαντισμός μπορεί να χωρέσει στο ότι οι Ρομά είναι έτσι από τη φύση τους (sic), ότι τους αρέσει να γυρνάνε; Για πόσα χρόνια η μόνη θετική εικόνα θα είναι της Τσιγγάνας με τα πολύχρωμα φορέματα που χορεύει και τραγουδά; Πόσες φορές θα ακούσουμε ακόμη ότι τα παιδιά πάνε σχολείο μόνο στην αρχή του έτους για να πάρουν το επίδομα της πρόνοιας και μετά οι γονείς τα σταματάνε; Πόση θέληση χρειάζεται για να παραδεχτούμε ότι κανένα από τα οργανωμένα συστήματα δεν τους περιλαμβάνει, δεν τους επιθυμεί και τους θέτει στο περιθώριο;

Η ιστορία με τη «μικρή Μαρία» είναι ενδεικτική. Όχι της ανθρωποφαγίας των ΜΜΕ, αυτή είναι δεδομένη –άλλωστε, οι αρχές δεν μπορούν να ανεχτούν ανθρώπους χωρίς ρίζες και χωρίς αφεντικά, χωρίς μόνιμη κατοικία και χωρίς καμία χρησιμότητα ως εργατικό δυναμικό—, αλλά του ρατσισμού που με κάθε μικρή ή μεγάλη ευκαιρία ξεπηδά από μέσα μας και φανερώνει ότι εμείς είμαστε ο/η «εαυτός» και οι Ρομά είναι ο Άλλος. Που οδήγησε σύσσωμο το ελληνικό έθνος –το οποίο δεν έχει και πολλά χρόνια που άφησε πίσω του συνήθειες που ακόμα βλέπουμε

στους Ρομά, της αστικοποίησης ένεκα— να μιλάει γι'αυτούς που παίρνουν (κλέβουν;) παιδιά για να παίρνουν τα επιδόματα. Που ανέσυρε από τη μνήμη του ό,τι εικόνα και είδηση βρήκε πρόχειρη ή βαθύτερα θαμμένη για να μας πει ότι «έτσι είναι αυτοί»: όλη μέρα κάθονται και ζουν από την παιδική εργασία – έχεις δει εσύ ποτέ τσιγγάνο να δουλεύει;

Θα μπορούσαν να ειπωθούν πολλά σχετικά. Βασισμένα στη βιβλιογραφία. Τα περισσότερα όμως εδώ εκκινούνται από το συναίσθημα, από τη βιωματική εμπειρία. Χρόνια εργαζόμενη, συν-εργαζόμενη και συν-αγωνιζόμενη στους καταυλισμούς, τους οικισμούς και τις γειτονιές, αλλά και στα κελιά της φυλακής με τους Ρομά, άλλα πράγματα είδα και ένιωσα. Έφαγα, αγκαλιάστηκα και φιλήθηκα μαζί τους και δεν «κόλλησα» τίποτα, παράτησα την τσάντα μου και τη βρήκα πάλι, μου χάρισαν ντομάτες και φράουλες απ'αυτές που πουλούσαν, αστειεύτηκαν μαζί μου γιατί ήμουν 35 χρονών και ανύπαντρη. Σ'αυτή την εικόνα δεν πρόκειται να χωρέσει ποτέ το στερεότυπο του γύφτου που κλέβει τα παιδιά για να τα βγάλει στα φανάρια. Και θα 'θελα να σβηστεί από παντού.

Βαγγελίτσα Κοντοδήμα

ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΜΟΣ

Η ναζιστική απειλή μετά τις συλλήψεις των στελεχών της Χρυσής Αυγής Ο χαμαιλέοντας και οι στρουθοκάμηλοι

Η δολοφονική επίθεση κάτω από τα γραφεία της Χρυσής Αυγής με θύματα δυο από τα στελέχη της προκάλεσε ένα αρχικό σοκ, αλλά τα δεδομένα στην υπόθεση της ναζιστικής οργάνωσης δεν τροποποιούνται. Η προβολή της διάρκεσε μόνο λίγες ώρες. Και την αξιοποίησαν μόνο όσοι είχαν αγκαλιάσει σε προγενέστερη φάση την οργάνωση και έψαχναν μετά τις συλλήψεις απελπισμένα για άλλοθι. Βεβαίως τα στελέχη της επιχειρούν να εκμεταλλευτούν την κατάσταση και να εμφανιστούν ως θύματα, προτείνοντας το συμφητισμό της δικής τους εγκληματικής δράσης με το τρομοκρατικό χτύπημα εναντίον τους. Δεν πείθονται παρά μόνο όσοι ήταν ήδη πεισμένοι.

Γεγονός είναι ότι η νέα εικόνα που προβάλλει για τον εαυτό της η οργάνωση είναι αυτή του «νομιμόφρονου πολίτη», του «καλού παιδιού». Αλλά αυτό δεν έγινε μετά το χτύπημα των φρουρών στα γραφεία της. Είχε αρχίσει βδομάδες νωρίτερα. Είχε επαληθευθεί κατόπιν εορτής η αρχικά άστοχη προφητεία της Αλέκας Παπαρήγα. Πριν τις εκλογές του 2012, η τότε γενική γραμματέας του ΚΚΕ είχε προβλέψει ότι μόλις εκλεγούν βουλευτές οι Χρυσουίτες αμέσως θα φορέσουν ταγεράκια και γραβατούλες και θα μεταμορφωθούν σε καλά παιδιά.

Τελικά αυτό συνέβη πολύ αργότερα, μόλις άρχισαν να μπαίνουν ένας ένας στη φυλακή. Ενώ επί ενάμιση χρόνο μετά την εκλογή τους συνέχιζαν την εγκληματική τους δραστηριότητα, ανεβάζοντας μάλιστα συνεχώς τον πήχη της βίας, μόλις είδαν ότι οι δικαστικές αρχές και η δικαιοσύνη κινούνται εναντίον τους, αμέσως έσπευσαν να συμμορφωθούν προς τις «οδηγίες». Στις απολογίες τους τα ηγετικά στελέχη της οργάνωσης δεν δίστασαν να αποκηρύξουν τις ιδέες του εθνικοσοσιαλισμού και να αρνηθούν κάθε σχέση με τη δράση στο πεζοδρόμιο. Ο κρατούμενος Αρχηγός και οι συν αυτώ με ευκολία αποστασιοποιήθηκαν όχι μόνο από το δολοφόνο του Παύλου Φύσσα και τα Τάγματα Εφόδου, αλλά διαφοροποιήθηκαν ακόμα και από εκείνες τις σκληρές που όλοι έχουμε δει σε τηλεοπτικά ρεπορτάζ: από τα «εγέρθητα» μέχρι τις επιθέσεις στους μικροπωλητές, τις στολές και τις βίαιες παρελάσεις. Ήταν λέει κι αυτά αυθόρμητες πράξεις στελεχών, εκτός γραμμής της οργάνωσης. Όσα στελέχη της ηγεσίας γλίτωσαν την προφυλάκιση, μετά από την αρχική επίδειξη αγριανθρωπισμού με τις κλοτσιές και τις ροχάλες, φόρεσαν πράγματι τα ταγεράκια τους και τα γυαλιά τους και φρόντισαν να ακυρώσουν κάθε προκλητική δημόσια δραστηριότητα, επιδιόμενοι σε όρκους τήρησης του νόμου και σεβασμού της δημοκρατίας. Τα μέλη των Ταγμάτων Εφόδου ξέχασαν σπίτι τους όχι μόνο τις στολές παραλλαγής και τα μαύρα μπλουζάκια, αλλά ακόμα και τους «ελληνοπρεπείς» μαιάνδρους, προβάλλοντας μόνο τις ελληνικές σημαίες.

Γνωρίζουμε από την πρώτη στιγμή ότι η εξωτερική αυτή μεταμόρφωση δεν σημαίνει

πραγματική μετάλλαξη της οργάνωσης. Δεν πρόκειται δηλαδή για μια διαδικασία ανάλογη με εκείνη που έχουμε παρατηρήσει σε πολλά ευρωπαϊκά ακροδεξιά μορφώματα, τα οποία κάποια στιγμή αποβάλλουν τα εξόφθαλμα εξτρεμιστικά τους χαρακτηριστικά ενόψει της συμμετοχής τους στην εξουσία, με χαρακτηριστικότερη περίπτωση το κόμμα του Φίνι στην Ιταλία και πιο γνώριμη την περίπτωση του ΛΑΟΣ.

Η Χρυσή Αυγή απλά ακολουθεί την τακτική του χαμαιλέοντα. Προσαρμόζεται στο νέο περιβάλλον, αλλά δεν έχει κανένα λόγο (και δεν μπορεί να φανταστεί κανέναν τρόπο) να αποστασιοποιηθεί πραγματικά από το ναζισμό, τον οποίο ακολουθεί η ηγεσία της επί δεκαετίες με θρησκευτικό φανατισμό. Και είναι σίγουρο ότι μετά το αρχικό σοκ θα ξαναδώσουμε (εφόσον εμείς οι ίδιοι το επιτρέψουμε) τα ίδια. Οι οπαδοί της είναι οι τελευταίοι που θα πειστούν για την εγκληματική φύση της οργάνωσης. Δηλητηριασμένοι εδώ και καιρό με το τυφλό μίσος εναντίον όλων, και κυρίως των πιο αδύναμων, των μεταναστών, είναι έτοιμοι να πιστέψουν ότι όλα είναι ψέματα, προϊόντα επέμβασης των ξένων, των ΗΠΑ, της Μέρκελ και του Σιωνισμού. Μετά την επίθεση στους φρουρούς των γραφείων νιώθουν ακόμα περισσότερο δικαιωμένοι.

Αλλά χωρίς την ηγεσία τους, οι οπαδοί είναι άβουλοι και ανίκανοι για το σιδηρόπυλο.

Απέναντι στο ναζιστικό χαμαιλέοντα είχαμε μέχρι σήμερα ένα κράτος-στρουθοκάμηλο, μια κυβέρνηση που έκανε ότι δεν έβλεπε τη βία, το αίμα και τα εγκλήματα. Φυσικά είναι ανεπαρκής η μηχανιστική θεωρία που περιγράφει τη Χρυσή Αυγή απλά ως το «μακρύ χέρι» του κράτους ή του συστήματος. Αλλά είναι γεγονός ότι για ιστορικούς λόγους η ναζιστική οργάνωση διατηρούσε από χρόνια δεσμούς με τους μηχανισμούς του «βαθέος κράτους», την αστυνομία, το στρατό, τη δικαιοσύνη και την εκκλησία. Πώς διερρήγησαν αυτοί οι δεσμοί; Ασφαλώς έπαιξε ρόλο το γεγονός ότι είχαμε τον πρώτο Έλληνα νεκρό από τη δράση της οργάνωσης. Μέχρι εκείνη τη μέρα τα θύματα της Χρυσής Αυγής περιοριζόνταν στους μετανάστες, τους αντιεξουσιαστές, τους δυναμικούς αντιφασίστες, σε στόχους δηλαδή «αδράτους». Ο ξεσηκωμός των πολιτών μετά το έγκλημα στο Κερατσίνι και οι μαζικές αντιφασιστικές διαδηλώσεις υποχρέωσαν την κυβέρνηση να σταματήσει την πολιτική ανοχής απέναντι στα εγκλήματα της οργάνωσης. Αλλά καταλυτικό ρόλο σ' αυτή την απόφαση έπαιξε και η πρόσφατη απόφαση της Χρυσής Αυγής να κλιμακώσει το επίπεδο βίας που ασκούσε σ' όλη την Ελλάδα εις βάρος όσων θεωρεί «υπανθρώπων». Μια βδομάδα πριν από τη δολοφονία του Φύσσα είχε προηγηθεί επίθεση άλλου Ταγματος Εφόδου εναντίον μελών του ΚΚΕ, με αποτέλεσμα δέκα τραυματίες. Και λίγες μέρες αργότερα, στις 15.9.2013 η Χρυσή Αυγή εμφανίστηκε με στρατιωτικού τύπου άγημα στον Μελιγαλά της Πελοποννήσου, όπου οι τοπικές αρχές πραγματοποίησαν μια τελετή μνήμης συμβολική για την ελληνική Ακροδεξιά. Παρόντες ήταν μόνο πολίτες

της Δεξιάς με τις οργανώσεις τους. Αυτούς ήταν που προηλάκισε βίαια η οργάνωση, έχοντας επικεφαλής βουλευτές της Χρυσής Αυγής.

Στις δύο αυτές επιθέσεις της η Χρυσή Αυγή έδειξε ότι στρέφεται πλέον ανοιχτά εναντίον της οργανωμένης Αριστεράς με δολοφονικές προθέσεις, αλλά και εναντίον της Δεξιάς, διεκδικώντας πρώτα πρώτα την ηγεμονία στο στρατόπεδο των «εθνικοφρόνων».

Ήταν ένα βήμα παραπάνω από όσα έκανε η οργάνωση μέχρι σήμερα. Με τις κινήσεις αυτές φάνηκε ξεκάθαρα η πραγματική της στρατηγική, που μοιάζει πολύ με τη «στρατηγική της έντασης» που εφάρμοσε η Ιταλική Ακροδεξιά τη δεκαετία του '70, κάτω από την καθοδήγηση μυστικών υπηρεσιών. Στόχος και τότε και τώρα είναι να δημιουργηθούν συνθήκες τυφλής βίαιης αντιπαράθεσης στα πεζοδρόμια, να προκληθεί ένας «εμφύλιος χαμηλής έντασης» και να προκληθεί η παρέμβαση του βαθέος κράτους: του στενού κατασταλτικού μηχανισμού, του στρατού και της δικαιοσύνης σε μια μορφή κράτους έκτακτης ανάγκης. Είναι το εθνικό-φυλετικό Κράτος που ευαγγελίζεται η οργάνωση.

Η στρατηγική αυτή σε ένα βαθμό εξυπηρετούσε την κυβερνητική θεωρία των «δύο άκρων», γι' αυτό επί μήνες οι στενοί σύμβουλοι του πρωθυπουργού άφηναν ανοιχτή μια πόρτα «συνεννόησης» με τη ναζιστική οργάνωση, προσβλέποντας βέβαια κυρίως στο εκλογικό της ακροατήριο. Αλλά η επίθεση της Χρυσής Αυγής ακόμα και σε οργανώσεις της Δεξιάς ή και της Ακροδεξιάς, που ξεκίνησε από τη στιγμή που η οργάνωση αισθάνθηκε τόσο ισχυρή ώστε να πάρει αυτή την πρωτοβουλία των κινήσεων, ελέγχοντας ακόμα και τμήματα του κρατικού μηχανισμού, δεν μπορούσε πλέον να γίνει ανεκτή.

Όπως και να 'ναι, το πρώτο βήμα έχει γίνει. Ακόμα και να ήθελε η κυβέρνηση δεν μπορεί τώρα να κάνει πίσω χωρίς να υποστεί η ίδια σοβαρό κόστος. Το είδαμε με τις παλιωδίες Τζιτζικώστα. Αλλά και τα μέσα ενημέρωσης που ευθύνονται σε μεγάλο βαθμό για την ανάδειξη της ναζιστικής οργάνωσης συναγωνίζονται πια σε «αποκαλύψεις» για τον εγκληματικό της χαρακτήρα. Όμως η καταπολέμηση των ρατσιστικών ιδεών, της μισαλλοδοξίας και του πολεμικού εθνικισμού δεν μπορεί να είναι έργο του κ. Μπαλτάκου ή του Θέμου Αναστασιάδη. Σ' αυτό το πεδίο θα αναμετρηθεί με την πραγματικότητα το αντιφασιστικό κίνημα από 'δω και πέρα. Δεν πρέπει να λησμονούμε ότι όσο κι αν η οργάνωση είναι στην πραγματικότητα φερέφωνο των εφοπιστών, εκείνοι που την ψήφισαν φαντασιώνονται εθνικές αντιπαραθέσεις και μάχες με τους προδότες των Μνημονίων και τους προαιώνιους εχθρούς του έθνους. Η πολιτική αντιπαράθεση μ' αυτές τις εθνικιστικές και ρατσιστικές φαντασιώσεις και η διεκδίκηση της ηγεμονίας στο χώρο όσων πλύνονται από την πολιτική της ακραίας λιτότητας είναι το επιδικό ζήτημα για την πολιτική αποκαθίωση της Χρυσής Αυγής.

Δημήτρης Ψαρράς

Το αντιφασιστικό κίνημα σε νέα φάση

Ευθύνη για την πολιτική και επιχειρησιακή γιγάντωση της Χρυσής Αυγής έχουν όλες οι κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις που υπηρετούν τα μνημόνια και θρέφουν το ρατσισμό. Ωστόσο, η καθοριστικής σημασίας τροφοδότηση των νεοναζι συντελέστηκε χάρη στη στροφή της ΝΔ στην ακροδεξιά πολιτική πρακτική και στην οικοδόμηση του αυταρχικού κράτους.

Ο αντικομμουνισμός και η εμφυλιοπολεμική τακτική απέναντι στην Αριστερά, την αναρχία και τις εργατικές οργανώσεις, ο ακραίος ρατσισμός και το δόγμα «νόμος και τάξη» αποτελούν για την κυβέρνηση απαραίτητες προϋποθέσεις περιφρούρησης της πολιτικής των μνημονίων, συντελούν όμως παράλληλα στην ακροδεξιά μετατόπιση ενός μεγάλου τμήματος της κοινωνικής βάσης της Δεξιάς. Η ΧΑ, εκμεταλλευόμενη την παρουσία της στη Βουλή και την υποστήριξη ενός σημαντικού μέρους του κρατικού μηχανισμού, αξιοποίησε αυτή τη μετατόπιση και κατάφερε να «ξεθάψει» από μεγάλα τμήματα του «δεξιού λαού» φασιστικά χαρακτηριστικά, που η «οικονομική ευμάρεια» και η «πολιτική σταθερότητα» της μεταπολιτευτικής περιόδου είχαν κρύψει. Η αποθράσυνση των νεοναζι ήταν δεδομένη.

Με την επιχείρηση αναβάθμισης του ρόλου της η ΧΑ έθεσε ζήτημα ηγεσίας στην κοινωνική βάση της Δεξιάς και προσπάθησε να αποδείξει στα αφεντικά πως η στήριξη της αποτελεί βασική προϋπόθεση για την καταστολή των ταξικών αγώνων. Η αντίδραση της κυβέρνησης με την επιχείρηση «εξάρθρωση» της ΧΑ αιφνιδίασε και προβλημάτισε, καθώς φαινομενικά βρίσκεται σε αντίθεση με τη μέχρι πρότινος τακτική της που στηριζόταν στην «προετοιμασία» των νεοναζι ώστε να αποτελέσουν έναν «αξιοπίστο» κυβερνητικό εταίρο. Γιατί λοιπόν η κυβέρνηση πήρε αυτή την πρωτοβουλία, τη στιγμή μάλιστα που είναι τόσο εμφανής η κάλυψη που παρείχε στους νεοναζι όλο το προηγούμενο διάστημα;

Η ΧΑ επιχείρησε μια στρατηγικής σημασίας τομή στη δράση της πρόωρα και χωρίς να έχουν δημιουργηθεί οι απαραίτητες συνθήκες για την επιτυχία της. Η διάβρωση του κρατικού μηχανισμού από τους φασίστες είναι βαθιά, ωστόσο το κράτος δεν είναι φασιστικό. Η ΧΑ, επιχειρώντας να παρουσιαστεί ως ο βασικός και πιο αποτελεσματικός οργανωτής της καταστολής, αμφισβήτησε το μονοπώλιο του κράτους σε αυτή καταλήγοντας να το ενεργοποιήσει εναντίον της. Επιπλέον, σε αυτή τη φάση και με τους παρόντες ταξικούς συσχετισμούς δύναμης, η ηγεσία της άρχουσας τάξης δεν εξαναγκάζεται να παίξει το «χαρτί του φασισμού». Το ακροδεξιό - αυταρχικό κράτος του Σαμαρά μπορεί να κάνει για χάρη των αφεντικών τη βρωμοδουλειά και γι' αυτό εξάλλου ο «έλεγχος» του απέναντι στη δράση

των νεοναζι ήταν βασικός όρος της «συνύπαρξής» τους.

Η ΧΑ έθεσε με αξιώσεις την ηγεμονία στα δεξιά, καθώς για τους ακροδεξιούς ψηφοφόρους φαίνεται με τη δράση της πιο συνεπής «εκφραστής» του ρατσισμού και του αντικομμουνισμού ενώ παράλληλα δεν είναι αυτή που υλοποιεί το μνημόνιο.

Οι παραπάνω, ωστόσο, παράγοντες δεν επαρκούν για να εξηγήσουν την «αλλαγή τακτικής» της κυβέρνησης διότι δεν απαντούν στο γιατί επιλέχθηκε αυτή η σφοδρή μορφή αντιμετώπισης και όχι μια πιο ήπια, που θα μπορούσε ενδεχομένως να αναχαιτίσει τη δυναμική της ΧΑ.

Καθοριστικός λόγος για τις εξελίξεις ήταν και θα εξακολουθήσει για τη συνέχεια να είναι το αντιφασιστικό κίνημα. Η μαζικότητα και η μαχητικότητα των αντιφασιστικών πορειών σε όλη τη χώρα, η δημιουργία ενωτικών αντιφασιστικών συσπειρώσεων βάσης σε επίπεδο γειτονιάς, η διάθεση συντονισμού, αλλά και το γεγονός ότι πάνω από 30.000 διαδηλωτές πορεύτηκαν στη Μεσογείων στις 25 Σεπτεμβρίου, προκαλώντας έτσι την αποτυχία του «συνταγματικού τόξου», αποτέλεσαν εξελίξεις εξαιρετικά επικίνδυνες για το αυταρχικό μνημονιακό κράτος. Το ενδεχόμενο μιας αντιμετρησης στο επίπεδο του δρόμου όχι μόνο με τους φασίστες, αλλά και με τις κρατικές δυνάμεις καταστολής ήταν ορατό και θα αποτελούσε μεγάλο παράγοντα «συστημικής αποσταθεροποίησης». Η κυβέρνηση, με τη βοήθεια από τα τσιράκια της στα ΜΜΕ, σήκωσε τα λάβαρα του «αντιφασισμού» προκειμένου να αποποιηθεί τις ευθύνες της για τη γιγάντωση των νεοναζι, ώστε να θολώσει τη κρίση και τη στοχοθεσία του κινήματος και να αποφύγει τη σύγκρουση μαζί του.

Και ενώ οι διώξεις των ηγετικών στελεχών της Χρυσής Αυγής αποτελούν σημαντικό πλήγμα για τη νεοναζιστική οργάνωση και σε πολιτικό και σε οργανωτικό επίπεδο –βάζοντας σε δοκιμασία ακόμη και την ύπαρξή της ως τέτοια– έρχονται οι δολοφονίες των Χρυσουαυγών και της προσφέρουν μια αναπάντεχη σανίδα σωτηρίας. Η ηγεσία της ΧΑ, έχοντας προφανώς συνειδητοποιήσει τη δεινή θέση στην οποία βρίσκεται, εκμεταλλεύεται το γεγονός του Νέου Ηρακλείου προκειμένου να επιβιώσει. Επιχειρεί να ηρωοποιήσει τους νεκρούς ώστε να επανασυσπειρώσει τους ψηφοφόρους και το φοβισμένο «σκληρό πυρήνα» της και παράλληλα προσπαθεί να σπάσει τον αποκλεισμό που της έχει επιβληθεί, κάνοντας «ψύχραιμες» τοποθετήσεις στους διάφορους μιντιακούς άλλοτε «αντιφασίστες», που δεν έχασαν λεπτό να της ξαναδώσουν βήμα. Η χρυσουαυγίτικη ηγεσία καταλαβαίνει ότι για να διασφαλίσει την «πολύτιμη» κοινοβουλευτική της ύπαρξη, αλλά και το πολιτικό της μέλλον εν γένει θα πρέπει

να πλασάρει το ύφος της «σοβαρής Χρυσής Αυγής» και να «ξαναζεστάνει» τους όψιμους εχθρούς της στην κυβέρνηση και στο κράτος.

Η εκτέλεση των Χρυσουαυγών λειτουργεί θετικά και για την κυβέρνηση. Όπως αναφέρθηκε ήδη, η επιχείρηση «εξάρθρωσης» της ΧΑ αποτέλεσε για την κυβέρνηση μια αναγκαστική επιλογή που έγινε από θέση αδυναμίας ως αποτέλεσμα της πίεσης του αντιφασιστικού κινήματος και των ενδοδεξιών αντιφάσεων και ανταγωνισμών. Παράλληλα, όμως, περιόρισε τη δυνατότητά της να επικεντρώσει στην καταστολή του πραγματικού της εχθρού, του κινήματος. Τα γεγονότα στο Ν. Ηράκλειο τη βοηθούν να ξεπεράσει αυτό τον περιορισμό της, αφού της επιτρέπουν να αναβαθμίσει την ένταση της επίθεσης στα αριστερά και να παρουσιαστεί ως ο εγγυητής της ομαλότητας απέναντι στη «βία των δύο άκρων».

Προφανώς δεν μπορούμε να γνωρίζουμε ποιος βρίσκεται πίσω από τις δολοφονίες των Χρυσουαυγών. Οι διάφορες συνομοσπολογικές θεωρίες το λιγότερο που κάνουν είναι ότι απομακρύνουν το κίνημα από τη συζήτηση πάνω στα πραγματικά και χειροπιαστά επίδικα ζητήματα, καταλήγοντας προφανώς σε επισφαλδή –και σε μεγάλο βαθμό αντιφατικά– συμπεράσματα. Στην εν πολλοίς θολή και πολυεπίπεδη συγκυρία το κίνημα και η Αριστερά θα πρέπει να αντιπαρεταθούν στις απόψεις που δημιουργούν ηττοπάθεια, φόβο και κλίμα αναμονής και να εστιάσουν στις διεκδικήσεις που διατυπώθηκαν όλο το προηγούμενο διάστημα, συνεχίζοντας και απλώνοντας την αντιφασιστική δράση με:

- Αγώνα για την εκθεμελίωση του φασισμού από τις γειτονιές και τους κοινωνικούς χώρους και κλείσιμο των γραφείων της ΧΑ.
- Στόχευση στη δημιουργία ενωτικών αντιφασιστικών συνελεύσεων, όπου δεν υπάρχουν, και περαιτέρω ενίσχυση των συντονιστικών διαδικασιών.
- Αγώνα ενάντια στην ακροδεξιά τακτική της «θεωρίας των δύο άκρων» και του «συνταγματικού τόξου», που επιχειρούν να εγκλωβίσουν το κίνημα και την Αριστερά στη «νομιμότητα», εντείνοντας έτσι πιο αποτελεσματικά την επίθεση εναντίον τους.
- Καμιά καταδίκη της βίας. Συγκρότηση της αυτοάμυνας και της περιφρούρησης του κινήματος. Οι αντιφασιστικοί και ταξικοί αγώνες εμπεριέχουν αναγκαστικά το στοιχείο της αντίβιας ως αποτέλεσμα της δράσης των νεοναζιστικών ταγμάτων εφόδου και της κρατικής βίας. Το κίνημα για να μπορέσει να γίνει το αντίπαλο δέος των φασιστών σε μαζικό επίπεδο θα πρέπει καταρχάς να εξασφαλίσει την ασφάλειά του.

Αγγελική Βαλσαμάκη

Το παζλ της Χρυσής Αυγής στο

να πρωί του 2006 μια ομάδα Χρυσαιγυγιτών έκανε την εμφάνισή της στην κεντρική λεωφόρο του Περάματος φωνάζοντας συνθήματα και γράφοντας με σπρέι στους τοίχους. Έκαναν ντόρο με τις φωνές τους, πράγμα που έκανε αρκετούς περαστικούς και μαγαζάτορες να τους κοιτάνε έκπληκτοι και να αναρωτιούνται ποιοί είναι αυτοί. Τον Ιούνιο του 2012 η Χρυσή Αυγή βγάζει

μέσα στο χώρο του σχολείου, δημιουργούν γόνιμο έδαφος για την εξάπλωση του ναζιστικού φαινομένου της Χρυσής Αυγής.

Στις δεκαετίες του '70-'80, ακόμα και του '90, τα παιδιά της εργατικής τάξης, σπρωγμένα από τους γονείς τους αλλά και γοητευμένα από τα χρήματα που έβλεπαν να παίρνει ο πατέρας τους, παρατούσαν το σχολείο και πήγαιναν στη Ζώνη για δουλειά. Δουλειά σκληρή, δύσκολη, αλλά, όταν στα 14-15 τους

ανάπτυξης της Ζώνης. Αυτοί που φωνάζουν και ωρύονται τώρα για τους φασίστες στη Ζώνη είναι οι ίδιοι που εκκόλαψαν και ανάθρεψαν τους Χρυσαιγυγίτες βάζοντάς τους στα ψηφοδέλτια και χαϊδεύοντάς τους για τις ψήφους τους, κλείνοντας τα αφτιά τους σε κάποιες μεμονωμένες φωνές που έκρουσαν τον κώδωνα του κινδύνου. Δυστυχώς, ήδη υπάρχουν περίπου 170 υπογραφές για μαύρο σωματείο, που μάλλον θα κατατεθούν ή έχουν κατατεθεί.

Στην Επισκευαστική Ζώνη η ανεργία έχει ανέβει στο 95%, με άμεσο αντίκτυπο στον κοινωνικό ιστό του Περάματος. Δεκάδες εμπορικά μαγαζιά έχουν βάλει λουκέτο, όσα έχουν απομείνει είναι θέμα χρόνου να κλείσουν και αυτά. Εκατοντάδες οικογένειες δεν μπορούν να εξασφαλίσουν τα είδη πρώτης ανάγκης, αδυνατώντας να επιβιώσουν. Η ανεργία και η φτώχεια δεν σε οδηγούν πάντα αριστερά, αλλά αρκετές φορές κινείσαι προς πιο συντηρητικά πεδία.

Ένα μέρος των ψηφοφόρων και συμπαιθώντων της ΧΑ είναι ένα μείγμα ανθρώπων που, κατά τη γνώμη μου, δεν υιοθετεί εκ πεποιθήσεως φασιστικές ιδέες ή πρακτικές. Είναι κάποιοι που ταυτίστηκαν με τη συμπεριφορά της, με την εικόνα της όπως τεχνηέντως προβλήθηκε από τα καθεστωτικά ΜΜΕ, που την πιστεύουν ως αντισυστημική και θέλουν μέσω αυτής να διοχετεύσουν την οργή τους από τον καναπέ, που μηδενίζουν την πολιτική και τους πολιτικούς γιατί δεν εκπλήρωσαν την υπόσχεσή τους για μια άνετη καταναλωτική ζωή.

Η κρίση είναι συνεκτικός ιστός κομματιών που αιωρούνταν στην ατμόσφαιρα. Το κομμάτι της κοινωνίας που έδρασε στην Κατοχή, στον Εμφύλιο, στο παρακράτος της Δεξιάς, που στη Χούντα έκανε πράξη χωρίς ενδοιασμούς το «κοίτα τη δουλίτσα σου και την οικογένειά σου και θα πας μπροστά», που φώναζε ως αγανακτισμένος νοικοκυραίος το '80, που έπαιρνε μέρος στις συγκεντρώσεις για τις ταυτότητες, στα συλλαλητήρια για τη Μακεδονία ζει ΚΑΙ στο Πέραμα. Έρχεται έτσι η οικονομική κρίση ως πυροκροτητής ή καταλύτης μαζί με την κρίση του πολιτικού συστήματος και φτάνει τη ΧΑ στο 10,9%.

Τα μέλη της ΧΑ στη συνοικία μου είναι άνθρωποι του υποκόσμου, χούλιγκαν συγκεκριμένης κόκκινης θύρας, οι περισσότεροι γνωρίζουμε το μοναδικό γήπεδο όπου δεν σκάνεται ποτέ αντιφά πανό, μαθητές για την αίσθηση του ανήκειν ανάμεικτη με τη γοητεία του μιλιταρισμού, και κάποιοι μεγαλύτερης ηλικίας που τους ελκύει η δύναμη και η ατιμωρησία, αγράμματοι ως επί το πλείστον.

βουλευτή στη Β' Πειραιώς, τον Λαγό, που είναι από το Πέραμα. Η έκκλησή του 2006 έδωσε τη θέση της στη βεβαιότητα του 2012 (το αναμέναμε λίγο πολύ). Ας πάρουμε όμως το νήμα από την αρχή για να προσπαθήσουμε να βρούμε κάποια κομμάτια που συνθέτουν αυτό το παζλ.

Στο Πέραμα των καταπατήσεων και των μετέπειτα παραχωρητηρίων για τα οικοπέδα, οι άνθρωποι που έχτισαν τα σπίτια τους σ' αυτά ανέπτυξαν μια πελατειακή σχέση με την εκάστοτε δημοτική αρχή, αλλά και με τους βουλευτές της περιοχής, που συνεχίζεται με προσωπικές συνδιαλλαγές μέχρι και σήμερα, μια και τα προβλήματα εξακολουθούν να υπάρχουν (δρόμοι, αποχέτευση, χαρτιά κυριότητας κ.ά.). Το ρουσφέτι διαμορφώνει συνειδήσεις στο μεγάλο χωριό που λέγεται Πέραμα.

Στο Πέραμα το 13,5% των ενηλίκων είναι αγράμματοι και το 30% απόφοιτοι δημοτικού. Μετά από προσωπικές επαφές έχει διαπιστωθεί ότι εκατοντάδες σπίτια δεν έχουν ούτε ένα βιβλίο. Σε συνδυασμό με την αδιαφορία, την ανικανότητα, την εθελουφλία και το φόβο της συντριπτικής πλειονότητας των καθηγητών απέναντι στα φασιστικά φαινόμενα που λαμβάνουν χώρα στο προαύλιο, στις τάξεις, στη σύνθεση των δεκαπενταμελών συμβουλίων και

χρόνια ερχόταν η πληρωμή της Παρασκευής και η έξοδος του Σαββάτου με την καινούργια μηχανή, όλα άρχιζαν και τελειωναν γύρω από τα λεφτά που είχαν στην τσέπη τους. Η λαϊκή μαγκιά, ο τσαμπουκάς, οι κόντρες, το γήπεδο απαραίτητα την Κυριακή ήταν χαρακτηριστικά μιας φυσιολογικής ανθρώπου που μεγάλωνε σιγά σιγά. Οι περισσότεροι απ' αυτούς είχαν και έχουν παντελή αδιαφορία για τα δημόσια πράγματα και την πολιτική. Ένα κομμάτι του πληθυσμού ζούσε διαβάζοντας την *Αυριανή*, το *Κλικ*, την *Εσπρέσο*, βλέπει Ερωτοδικείο - Πάνια - Θέμο, όλη αυτή την υποκοουλτούρα. Στις παρυφές του οικιστικού ιστού, ένα τμήμα λούμπεν με τη γοητεία της αεργίας και του παρασιτικού βίου, με χαμηλά ένστικτα, προσθέτει κι αυτό κάποιο κομμάτι στο παζλ.

Η αντίληψη της ανάθεσης στο χώρο της Ζώνης μεταξύ εργαζομένων και σωματείου ήταν κυρίαρχη. Ένα σωματείο που περιόριζε τις διεκδικήσεις του μόνο στον οικονομικό τομέα, πολλές φορές με λάθος χειρισμούς, αδιαφορώντας για τα έργα υποδομής και

Πέραμα

Ενώ τον προηγούμενο καιρό αντικρίζαμε συνεχώς στους δρόμους της πόλης από το πρωί μέχρι το βράδυ πιτσιρικάδες με τις μαύρες μπλούζες με τη στάμπα να κυκλοφορούν ανενόχλητοι, μετά τις πρώτες συλλήψεις εξαφανίστηκαν. Δειλά δειλά πάλι, όμως, άρχισαν να μαζεύονται κάποιες ώρες έξω από τα γραφεία τους.

Η συμμετοχή όλο και περισσότερων σε αυτοοργανωμένα εγχειρήματα, σε δομές αλληλεγγύης-αντίστασης βάζει ένα λιθαράκι στην κατασκευή αναχώματος που θα σταματήσει τη διείδυση των Αυγών. Μέσα από τη συμμετοχή και την ενεργοποίηση στην Ανοιχτή Συνέλευση Περάματος, που 2,5 χρόνια λειτουργεί στο Πέραμα, πάρα πολλοί άνθρωποι έρχονται σε επαφή με αξίες όπως η αλληλεγγύη, η ανιδιοτέλεια και έννοιες όπως η συλλογικότητα και ο ριζοσπαστισμός, που συγκρούονται με τον ατομικισμό, την ιδιοτέλεια, τις μικροαστικές αντιλήψεις και τα στερεότυπα που έχουν στο μυαλό και στην ψυχή τους. Κάποια στιγμή η συνέλευση πήρε απόφαση να στηριξει μια άνεργη έγκυο κοπέλα, γνωρίζοντας ότι πήγαινε και στη ΧΑ για τρόφιμα. Έγινε παρέμβαση στο Τζάνειο νοσοκομείο από πολύ κόσμο της συνέλευσης και εξετάστηκε δωρεάν, παρ' όλες τις αντιρρήσεις του διοικητή του νοσοκομείου και αρκετών γιατρών. Μετά από κινητοποίηση πολλών ανθρώπων, έκανε έναν κύκλο ακριβών εξετάσεων δωρεάν εκτός του νοσοκομείου. Η συγκεκριμένη κοπέλα σε κάποια μετέπειτα συνέλευση πήρε το λόγο και είπε «εγώ έπαιρνα τρόφιμα και από τη ΧΑ αλλά δεν θα ξαναπάω γιατί δεν περίμενα ποτέ ότι τόσο κόσμος χωρίς να με ξέρει θα ενδιαφερόταν για μένα. Αυτό με έκανε να σκεφτώ κάποια πράγματα και πήρα την απόφασή μου». Ας μη βγάλουμε από αυτό γρήγορα συμπεράσματα, αλλά να αφήσουμε το χρόνο να μιλήσει, γιατί η κίνηση δεν είναι ευθύγραμμη, αλλά κυματοειδής. Με μικρές επιτυχημένες δράσεις για το νερό, το ρεύμα και τις κατασχέσεις των σπιτιών, καταλαβαίνουν όλοι όσοι συμμετέχουν την ανάγκη και τη δυναμική της συλλογικής δράσης. Συγχρόνως, όμως, αντιλαμβάνονται ότι αυτές οι δράσεις είναι ένα κομμάτι του ευρύτερου αγώνα που πρέπει να δώσουν για να ανατρέψουν αυτές τις δολοφονικές πολιτικές που οδηγούν την κοινωνία στην πείνα και την εξαθλίωση.

Αν πάρουμε ως παραδοχή ότι η επίδραση της δολοφονίας του Π. Φύσσα είναι επιδερμική σε αρκετούς συμπολίτες μας, καθήκον μας είναι να την κάνουμε ενδοφλέβια. Στο Πέραμα έχουμε εντείνει τις εξορμήσεις μας στις γειτονιές πόρτα πόρτα, μιλώντας πρόσωπο με πρόσωπο προσπαθώντας να αποδομήσουμε τη ΧΑ.

Ενισχύοντας τον αγώνα μας με πολιτιστικά δρώμενα στις γειτονιές, όπως θεατρικές παραστάσεις, προβολές ταινιών, συζητήσεις και παρεμβάσεις μέσα και έξω από τα σχολεία σε συνεχή βάση, μπορούμε να συμβάλουμε σε μια πολιτιστική αλλαγή της λαϊκής συνείδησης, αναγκαία συνθήκη που, σε συνδυασμό με τον αγώνα για ριζική αλλαγή των κοινωνικοπολιτικών συνθηκών, μπορούν να διαλύσουν το παζλ.

M.N.

Αλληλεγγύη στον Τάσο Θεοφίλου

Ο αναρχοκομμουνιστής Τάσος Θεοφίλου συνελήφθη στις 18 Αυγούστου 2012 στην Αθήνα με την κατηγορία της συμμετοχής σε ληστεία τράπεζας στην Πάρο οκτώ μέρες πριν και το φόνο πολίτη ο οποίος συνεπλάκη με τους ληστές κατά την έξοδό τους από την τράπεζα. Στη συνέχεια κατηγορήθηκε και ως μέλος της Συνομοσπίας των Πυρήνων της Φωτιάς.

Ο Τάσος εξαρχής αρνείται όλες τις κατηγορίες και με ιδεολογική και πολιτική σαφήνεια, μέσω αλληπαλλήλων κειμένων του, παρουσιάζει τις απόψεις και τη δράση του, που αποτελούν τους λόγους της στοχοποίησής του από τους μηχανισμούς καταστολής. Πράγματι, το κατηγορητήριο σε βάρος του αποτελεί μνημείο αστυνο-

μικής και ανακριτικής αυθαιρεσίας ενώ η όλη υπόθεσή του είναι παράδειγμα ποινικοποίησης φιλικών σχέσεων και κατασκευής ενόχων.

Το Δίκτυο συμμετέχει στην καμπάνια αλληλεγγύης στον Τάσο για την απαλλαγή του από όλες τις κατηγορίες, όχι μόνο επειδή γνωρίζουμε ότι δεν έχει σχέση με όσα του αποδίδουν οι δικαστικές αρχές, αλλά και επειδή πιστεύουμε ότι ο αγώνας ενάντια στην κρατική καταστολή, εκτός από τους δρόμους, εκτείνεται και στις αίθουσες των δικαστηρίων.

Η δίκη του έχει οριστεί για τις 11 Νοεμβρίου (την ώρα που γράφεται αυτό το σημείωμα δεν είναι γνωστή η εξέλιξή της) και η αλληλεγγύη όλων μας είναι αναγκαία.

Νίκος Γιαννόπουλος

Άδειες εξόδου τώρα στον Δημήτρη Κουφοντίνα και στον Αλέξανδρο Γιωτόπουλο

Ο αίσχος της άρνησης αδειών εξόδου από τη φυλακή στους Δ. Κουφοντίνα και Αλ. Γιωτόπουλο, ενώ έχουν περάσει πάνω από τρία χρόνια που συμπλήρωσαν το σχετικό δικαίωμα (8 χρόνια κράτησης), συνεχίζεται.

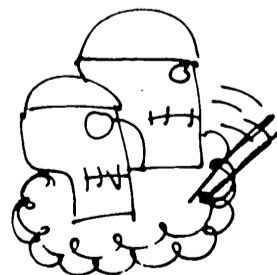
Χωρίς καμιά δικαιολογία οι αρμόδιες αρχές αρνούνται να χορηγήσουν άδειες στους δύο πολιτικούς κρατούμενους για την υπόθεση της 17 Νοέμβρη, με αποκλειστικό κίνητρο την ικανοποίηση εγχώριων και υπερατλαντικών κέντρων, καθώς και την υποδειγματική εξοντωτική αντιμετώπιση που επιφυλάσσει το κράτος σε όσους αμφισβητούν έμπρακτα το μονοπώλιό του στη βία.

Προφανώς, δεν περιμένου-

με την αντιμετώπιση των δύο πολιτικών κρατούμενων για να αντιληφθούμε τον εξευτελισμό της αστικής δημοκρατίας – από τα βασανιστήρια που υπέστησαν οι νεαροί αναρχικοί που συνελήφθησαν για τη ληστεία τράπεζας στο Βελβεντό μέχρι τις συνεχείς πολιτικές επιστρατεύσεις απεργών το κράτος εφαρμόζει το δικαίωμά του στην ελεύθερη καταστολή. Ωστόσο, η έμπρακτη αλληλεγγύη στους Δ. Κουφοντίνα και Αλ. Γιωτόπουλο, η μαχητική απαίτηση να τους δοθούν τώρα άδειες εξόδου έχει ιδιαίτερη σημασία, τόσο για να μπει φραγμός στην επιχείρηση εξόντωσής τους όσο και για να αναχαιτιστεί η καθεστωτική βαρβαρότητα.

Νίκος Γιαννόπουλος

ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Πριν φτάσουμε να απορούμε για τους καπνούς απ' τα φουγάρα...

Μετράμε ήδη στο παθητικό μας ως κοινωνία και κίνημα τη λειτουργία επί ενάμιση χρόνο των νέου τύπου Κέντρων Προαναχωρησιακής Κράτησης. Για να μην κοροϊδεύουμε τους εαυτούς μας και την ιστορία, θα αναφέρονται στο παρόν απλά ως Στρατόπεδα Συγκέντρωσης (ΣΣ).

Η ρατσιστική πλειοδοσία των περσινών διπλών εκλογών έβγαλε όλους τους σκελετούς απ' το σεντούκι. Οι νεοναζί ξεχύθηκαν εν

των πόλεων προκίππει καθαρά από την άρνηση του κράτους να μην τους δίνει οποιοδήποτε νομιμοποιητικό έγγραφο, αλλά επιπλέον κράτηση μπορεί να υποστεί πια ακόμα και μετανάστης που αιτείται άσυλο) είναι ξεκάθαρα και απόλυτα ναζιστικής προέλευσης. Ο εθνοφυλετικός διαχωρισμός και η τιμωρία της καταγωγής δεν αποτελούν μεταναστευτική πολιτική, αλλά ρατσιστικό έγκλημα ως τέτοια.

για πιο «φωναχτές» (επισκέψεις ελέγχου και καταγγελίας στα ΣΣ της Κορίνθου, της Αμυδαλέζας και πρόσφατα και σε αυτά της Β. Ελλάδας) είτε για πιο «αθόρυβες», όπως η συλλογή υλικών (ρούχων, φαρμάκων, ειδών υγιεινής), η οργάνωση μαθημάτων κ.ά. για τη στήριξη των κρατουμένων. Κυρίως, όμως, είναι οι ίδιοι οι μετανάστες που δεν έχουν σταματήσει να αντιστέκονται σε αυτό που ζουν, με απεργίες πείνας αλλά και με δυναμικές εξεγέρσεις, που μας προκαλούν να πάρουμε θέση και να αναλάβουμε επιπλέον δράση.

Οι συνθήκες για την ανάπτυξη μιας συγκροτημένης εκστρατείας ενάντια στα ΣΣ, που θα περιλαμβάνει το σύνολο της εδώ όχθης του ποταμού, δεν είναι καθόλου αποτρεπτικές, παρά τα όσα μπορεί να φανταζόμαστε. Η πρόσφατη εμπειρία του συντονισμού πολιτικών και κοινωνικών οργανώσεων της Θεσσαλονίκης από την ανταπόκριση συλλογικοτήτων και ατόμων από τις τοπικές κοινωνίες της Δράμας, της Ξάνθης και της Κομοτηνής στο κάλεσμα που έκανε για συναντήσεις και οργάνωση δράσεων, κατέρριψε πολλούς μύθους για τις φοβικές και παροπλισμένες πόλεις της περιφέρειας. Η διάχυτη ανάγκη και η αποφασιστικότητα που είδαμε στις συνελεύσεις για στοχευμένη δράση που να παρεμβαίνει καίρια στην κοινωνία, ανοίγοντας ουσιαστική συζήτηση με τους εργαζόμενους, τους φοιτητές και τους ανέργους στους χώρους εργασίας, τις γειτονιές και τις σχολές, αλλά και να δημιουργεί κεντρικά γεγονότα βάζοντας στην επικαιρότητα το ζήτημα του οριστικού κλεισίματος των ΣΣ, ανεξαρτήτως συνθηκών κράτησης, του σβησίματος από το χάρτη των ελληνικών Γκουαντάναμο, με την απελευθέρωση των κρατουμένων αφού τους χορηγηθούν είτε άσυλο είτε ταξιδιωτικά έγγραφα για να συνεχίσουν την πορεία τους προς τις χώρες της Ευρώπης που επιθυμούν, ήταν μια ευχάριστη και κινηματικά αναζωογονητική ανατροπή κατεστημένων προκαταλήψεων.

Επόμενο βήμα της όλης κίνησης στη Βόρεια Ελλάδα θα είναι μια κεντρική διαδήλωση ενάντια στα ΣΣ εντός του Δεκεμβρίου, σε ενιαίο συντονισμό όλων των πόλεων όπου δραστηριοποιούνται συνελεύσεις για αυτό το θέμα. Ρητός στόχος μας είναι να αποτελέσει μια κορύφωση που θα δώσει έναυσμα και κουράγιο για ενίσχυση της καμπάνιας και δεν θα λειτουργήσει ως πυροτέχνημα. Πιστεύουμε πια πως είναι και στο χέρι μας.

Μένιος Εξίγλου

είδει ταγμάτων εφόδου στους δρόμους κυνηγώντας μετανάστες, η Αστυνομία ακολούθησε «σκουπιίζοντας» το κέντρο της Αθήνας και άλλων πόλεων με τον «Ξένιο Δία» του υπουργείου Δημόσιας Τάξης και τα «απόβλητα» αυτής της επιχείρησης στοιβάχθηκαν στα ΣΣ. Μοναδικό τους έγκλημα η χωρίς νομιμοποιητικά έγγραφα παρουσία τους στη χώρα. Με άλλα λόγια, μοναδικό έγκλημα των κρατουμένων στα ΣΣ είναι επί της ουσίας η ύπαρξή τους καθαυτή, η ποινικοποίηση της ύπαρξης ως σκουροδύσμος Ασιάτης ή Αφρικανός και μουσουλμάνος στις αποκτηνωμένες από το εθνικιστικό δηλητήριο και την κρίση παρυφές της Ευρώπης.

Η αναβάθμιση του κρατικού ρατσισμού στην περίπτωση των ΣΣ είναι ξεκάθαρη και με βαθείς συνέπειες:

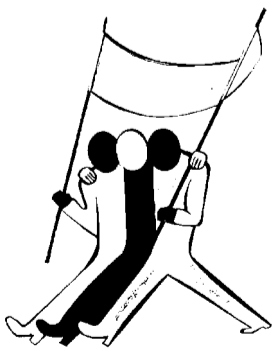
- Η εμπέδωση της κατάστασης εξαιρέσης. Η φυλάκιση χωρίς δίκη, η στέρηση δικαιωμάτων, ο εμπαιγμός με τη διάρκεια κράτησης (που αυξομειώνεται ανάλογα με την ανάγνωση των νόμων και των διατάξεων), η κράτηση χωρίς αιτιολογία, ορίζοντα ή σκοπό (ή με μόνο δεδηλωμένο σκοπό τον παραδειγματισμό και την αποτροπή) δεν εντάσσονται σε καμιά διαδικασία συντεταγμένου κράτους, παρά μόνο στη διαρκή αλληλουχία των εξαιρέσεων που οδηγούν στην αυτοαναίρεσή του.
- Η έμπνευση του στοιβάγματος ελεύθερων ανθρώπων με βάση την καταγωγή τους (καθώς η παρανομία των μεταναστών που συλλαμβάνονται στα κέντρα

- Η βαθιά τομή στην κοινωνία και η εξοικείωσή της με την έννοια του γενικευμένου εγκλεισμού. Δεν είναι τυχαίο ότι την ίδρυση ΣΣ μεταναστών ακολούθησαν σαρώματα και προσωρινή κράτηση τοξικοεξαρτημένων ή η αναγγελία δημιουργίας στρατοπέδων για χρέη προς το Δημόσιο. Η χειρότερη όψη της φρίκης είναι αυτή που δεν βλέπουμε (ή δεν θα δούμε), ακριβώς γιατί έχουμε τυφλωθεί από την υπερέκθεση.
- Η επιβεβαίωση της ορθότητας της χρυσαιγίτικης πολιτικής ατζέντας εκ μέρους της κυβέρνησης. Η ουσία των ΣΣ και του «Ξένιου Δία» είναι ο πυρήνας της νεοναζιστικής πολιτικής για τους μετανάστες. Η μόνη διαφοροποίηση είναι η «σοβαρότητα» των φορέων και εφαρμοστών της πολιτικής αυτής και δυο ανισόρροπα δεκανίκια (ένα «κεντροαριστερό» κι ένα «αριστερό», ο Αλλάχ να τα κάνει).

Αργά ήταν από την πρώτη μέρα

Για αυτή την ντροπή περισσεύουν οι δικαιολογίες από τη μεριά της κοινωνίας και των αντιρατσιστικών - αντιφασιστικών δυνάμεων εντός της. Η μόνη αυτοκριτική που έχει νόημα, είναι η εκκίνηση δράσης ενάντια στα ΣΣ «από χθες».

Κινήσεις έχουν γίνει ήδη, είτε πρόκειται

Στρατόπεδα συγκέντρωσης ή ανοιχτά κέντρα φιλοξενίας;

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΑ

Τον Ιούλιο του 2012 το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων επιδίκασε αποζημίωση ύψους 61.000 ευρώ στον Ιμπραήμ Μαχμούντι και την οικογένειά του, κρατούμενους το 2009 στην Παγανή της Λέσβου. Στην περίπτωση της οικογένειας Μαχμούντι, το ελληνικό κράτος είχε παραβιάσει τα άρθρα 3, 5 και 13 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου για την απαγόρευση των βασανιστηρίων και το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής κατά της κράτησης. Μόλις ένα μήνα μετά, τον Αύγουστο του 2012, με την εφαρμογή του «Ξένου Δία», ό,τι το 2009 έμοιαζε – αλλά δεν ήταν – εξαίρεση, θα αποτελούσε στο εξής τον κανόνα. Και, το κυριότερο: Ο κανόνας αυτός δεν θα αφορούσε μόνο τους «λαθραίους», αλλά και πρόσφυγες-αιτούντες άσυλο ή μετανάστες που λόγω ανεπαρκούς αριθμού ενσήμων δεν κατάφεραν να ανανεώσουν τα έγγραφά τους.

Χρειάζεται να το υπογραμμίσουμε: Οι άθλιες συνθήκες κράτησης, ο εγκλεισμός σε κοντέινερ που βράζουν το καλοκαίρι και παγώνουν το χειμώνα, η στέρηση ρούχων, η άθλια σίτιση, η στέρηση της ιατροφαρμακευτικής φροντίδας και της επικοινωνίας με τον έξω κόσμο, η έλλειψη ειδών προσωπικής υγιεινής, όσα δηλαδή συνθέτουν την καθημερινότητα σε Αμυδαλέζα, Κόρινθο, Ορεσιτιάδα και αλλού δεν οφείλονται στην οικονομική κρίση ή την «έκτακτη ανάγκη». Δεν οφείλονται εκεί, γιατί, πολύ απλά, αυτές ακριβώς οι συνθήκες προϋπήρχαν της κρίσης. Και, επίσης, γιατί η δημιουργία και λειτουργία των κέντρων κράτησης δεν καλύπτονται από τον εθνικό προϋπολογισμό αλλά από ευρωπαϊκά κονδύλια.

Η κράτηση υπό εξευτελιστικές συνθήκες, λοιπόν, με δεδομένο ότι ένα σημαντικό τμήμα των κρατούμενων δεν μπορεί, στην πράξη, να επιστρέψει στη χώρα προέλευσης, αποτελεί πολιτική επιλογή της παρούσας κυβέρνησης. Το επιβεβαιώνει ο Νίκος Δένδιας, σε δήλωσή-σχολιό του για τη φετινή εξέγερση στην Αμυδαλέζα: «Η Ελλάδα δεν είναι πια ξέφραγο αμπέλι». Μας το έχουν δηλώσει οι αρχές στις επισκέψεις μας στα κέντρα κράτησης: Όσο χειρότερες οι συνθήκες κράτησης τόσο σαφέστερο το μήνυμα προς τους μετανάστες και την Ευρωπαϊκή Ένωση ότι η Ελλάδα δεν θέλει άλλους μετανάστες.

Κάπως έτσι, η εν μια νυκτί μετατροπή πρώην στρατοπέδων και αστυνομικών σχολών σε κέντρα κράτησης, η καταχρηστική γενίκευση της κράτησης (ενώ πρόκειται για μέτρο κατ' εξαίρεση, που πρέπει να αιτιολογείται) και η παράταση του χρόνου κράτησης μέχρι 18

μήνες, για ανθρώπους που –ας μη το ξεχνάμε!– δεν έχουν κάνει κανένα έγκλημα, ούτε έχουν περάσει από δίκη, κοστίζουν πλέον ζωές.

Ευρωπαίοι επίτροποι όπως ο Νιλς Μούιζινικς, διεθνείς και εγχώριες οργανώσεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα, αλλά και ο Ξένος Τύπος καταγγέλλουν με ιδιαίτερα σκληρή γλώσσα την πολιτική αυτή. Για την κυβέρνηση, πάλι, αυτή είναι η συνθήκη που διασφαλίζει την «εθνική κυριαρχία» – εξ ου και η ίδια

διαβεβαίωνε προς τα έξω, απαντώντας στην έκθεση Μούιζινικς, ότι «η χώρα βρίσκεται στη σωστή κατεύθυνση». Ποια είναι η κατεύθυνση αυτή; Η συνειδητή υπονόμευση κάθε εναλλακτικής δομής, όπως το ανοιχτό κέντρο φιλοξενίας προσφύγων στη Μυτιλήνη, η δημιουργία όλο και περισσότερων κέντρων κράτησης, η εκχώρηση της φύλαξής τους σε ιδιωτικές εταιρείες σεκιούριτι και η αχρήστευση του κοινοβουλευτικού ελέγχου που επισημαίνει τα αδιέξοδα αυτής της πολιτικής σε κάθε της βήμα.

Και όμως, στη Μυτιλήνη διαπιστώσαμε ότι ένα άλλο, ανοιχτό μοντέλο μπορεί να λειτουργήσει. Το διαπιστώσαμε στις αρχές του Σεπτεμβρίου, όταν, ως κλιμάκιο του ΣΥΡΙΖΑ (Δημοσθένης Παπαδάτος-Αναγνωστόπουλος, Μάνια Μπαρσέφσκι, Ελένη Σπαθανά και η γράφουσα) επισκεφτήκαμε τις πρώην κατασκηνώσεις του ΠΙΚΠΑ στη Νεάπολη της Μυτιλήνης, που λειτουργούν ως ανοιχτή δομή φιλοξενίας (τις έχει παραχωρήσει ο Δήμος). Είδαμε Σύρους και Αφγανούς πρόσφυγες να ζουν ανθρώπινα σε μικρά ξύλινα σπίτια, ανάμεσα σε δέντρα (κι όχι σε κοντέινερ, χωρίς καν υπόστεγο, με δύο μέτρα χώρου για προαυλισμό, σε περιοχή χωρίς ούτε σπιθαμή πράσινο...). Είδαμε ανθρώπους που διατηρούν την αξιοπρέπεια και την ελπίδα τους, που μπορούν να είναι μαζί με την οικογένειά τους, τα παιδιά τους να παίζουν και να γελάνε. Ο χώρος είναι ανοιχτός και προσβάσιμος στους ντόπιους. Οι ομάδες υποστήριξης μεταναστών και προσφύγων και το χωριό «Όλοι Μαζί»

τους στηρίζουν και τους βοηθούν να αποκτήσουν δεσμούς με το νησί. Η τοπική κοινωνία, βέβαια, δεν πρέπει να επωμίζεται το βάρος και να υποκαθιστά την πολιτεία στην ευθύνη της, γιατί κάτι τέτοιο δεν της αναλογεί και θα εξαντληθεί, μπορεί όμως να λειτουργεί υποστηρικτικά και αυτό πράττει.

Επισκεφτήκαμε ακόμα το ανοιχτό κέντρο υποδοχής ασυνόδευτων ανήλικων στην Αγιά-σο, που θα μπορούσε να ανθίζει και να φιλοξενεί 90 παιδιά, αν είχε τη στήριξη της

πολιτείας. Σήμερα, δυστυχώς, φυτοζωεί και παρακμάζει, μπορεί να φιλοξενήσει μόνο 20 παιδιά, με τον διευθυντή του να έχει αναλάβει ο ίδιος καθημερινά το μαγείρεμα του φαγητού, περιμένοντας το επόμενο πακέτο ΕΣΠΑ για να μην κλείσει...

Και όμως, η κυβέρνηση, αντί να υποστηρίξει τέτοιες ανοιχτές δομές, μόλις εγκαινίασε ένα νέο κέντρο κράτησης στο νησί, στη Μόρια: κλειστό και απομακρυσμένο από κατοικημένη περιοχή, στο φρικτό και κυρίαρχο πια, όπως φαίνεται, πρότυπο της Αμυδαλέζας.

Σκεφτήκαμε όλα τα άθλια κέντρα κράτησης που έχουμε επισκεφτεί, τα κάγκελα, τα συρματοπλέγματα και τα κρατητήρια των αστυνομικών τμημάτων που λειτουργούν ως κέντρα κράτησης, χωρίς ήλιο και χώρο για προαυλισμό. Θυμηθήκαμε τους ανθρώπους εκεί που κρατούνται στοιβαγμένοι για 18 μήνες, σε απόγνωση, που δεν ξέρουν τι θα τους συμβεί στο μέλλον, χωρίς να μπορούν να κάνουν τίποτα μες στη μέρα τους.

Αυτή η αθλιότητα και η κόλαση πρέπει να σταματήσουν. Τα κέντρα κράτησης και τα κολαστήρια-κρατητήρια πρέπει να κλείσουν. Υπάρχει άλλο μοντέλο, ριζικά αντίθετο: Αν το επιλέξει και το στηρίξει το κράτος, χάρη στην ανθρωπιά και την αλληλεγγύη των τοπικών κοινωνιών, μπορεί να λειτουργήσει με επιτυχία. Μας το δείχνει το παράδειγμα του ανοιχτού κέντρου φιλοξενίας στη Νεάπολη της Μυτιλήνης.

Βασιλική Κατριβάνου

Ένας ξεχωριστός και πεισματάρικος αγώνας για μια εξόρυξη που δεν θα γίνει ποτέ

Η αποφυλάκιση των τεσσάρων αγωνιστών της Χαλκιδικής, που κρατούνταν για 6 μήνες με σαθρές κατηγορίες, ήταν μια νίκη των κατοίκων και του κινήματος αλληλεγγύης. Η προπαγάνδα όμως της κυβέρνησης και των ΜΜΕ συνεχίζει ακάθεκτη να παραληρεί εναντίων των αγωνιζόμενων κατοίκων χαρακτηρίζοντάς τους τρομοκράτες, σε μια προσπάθεια να ταυτίσει τη δράση της εγκληματικής οργάνωσης της Χρυσής Αυγής με τους αγώνες των ανθρώπων για τη γη τους, το περιβάλλον τους, τα δικαιώματά τους, και να αποδείξει ότι στην Ελλάδα υπάρχουν δυο βίαια άκρα που πρέπει να παταχθούν. Έτσι νομίζει ότι τελειώνει και με τον αντίπαλο που λέγεται Αριστερά, μιας και είναι αυτή που υποστηρίζει τους κοινωνικούς αυτούς αγώνες. Σε αυτό το πλαίσιο η εξουσία προσπαθεί από τη μια να σύρει πλήθος κατοίκων στα δικαστήρια προσδοκώντας να τους τρομοκρατήσει και, από την άλλη, να εξαναγκάσει την Αριστερά να πάρει αποστάσεις από την υποτιθέμενη βία που ασκούν οι κάτοικοι! Προφανώς όταν πήγαν ως εισβολείς και κατακτητές οι κάθε λογής χρυσοθήρες και εγκαταστάθηκαν στον τόπο των ανθρώπων, θα έπρεπε, κατά τη γνώμη

της κυβέρνησης, οι ιθαγενείς να τους ραίνουν με ροδοπέταλα. Το συγκεκριμένο πολιτικό προσωπικό που υποδύεται τη δημοκρατική κυβέρνηση στην Ελλάδα χρειάζεται την υποταγή του κινήματος της Χαλκιδικής γιατί ο αγώνας αυτός είναι εμβληματικός και συμβολίζει πολλά περισσότερα από έναν αγώνα για τοπικά ζητήματα. Είναι αγώνας αξιοπρέπειας και αντίστασης. Χρειάζεται επίσης να επιβάλει το φόβο και τη σιωπή στην κοινωνία προκειμένου να συνεχίσει την ίδια πολιτική, αλλά χρειάζεται και να παραδώσει τις περιοχές που επέλεξε να εκχωρήσει σε «επενδυτές» καθαρές, χωρίς προβλήματα και... οχλήσεις. Τελικά ένα πράγμα αποδεικνύεται: Τα σπίτια μας, τα βουνά μας, τα δάση μας, τα νερά μας δεν θα τα πάρουν οι κομμουνιστές αλλά οι αστοί και οι κυβερνήσεις τους.

Η Χαλκιδική είναι μια πρόβα τζενεράλε για το κράτος και ένα πείραμα που από την επιτυχία του ή όχι θα κριθούν πολλά και για άλλες περιοχές της χώρας, όπως το Κιλκίς και ο Έβρος, που είναι οι επόμενοι στόχοι των χρυσοθήρων. Και δεν είναι μόνο ο χρυσός, έρχονται και άλλα μέτωπα στο πεδίο των εξορύξεων, όπως οι εξορύξεις πετρελαίου και εννοείται πως οποιεσδήποτε αντιστάσεις οπουδήποτε κι αν υπάρχουν

πρέπει να τσακιστούν στο βωμό του νέου εθνικού «οράματος», το οποίο στηρίζει την έξοδο από την κρίση και την υποτιθέμενη ανάπτυξη στην πώληση της χώρας σε μεγάλες εταιρείες – εξορύξεων πολλές από αυτές. Τα κινήματα τέτοιου χαρακτήρα, ας τα πούμε περιβαλλοντικά, θα αυξάνονται και θα πληθαίνουν μιας και το κεφάλαιο στην Ελλάδα έχει στοχοποιήσει το φυσικό πλούτο και στηρίζει εκεί πολλές προσδοκίες κερδοφορίας.

Όμως οι αντιστάσεις των κατοίκων της Χαλκιδικής αλλά και το κίνημα αλληλεγγύης δεν κάμπτονται και δεν υποχωρούν τόσο εύκολα. Εκτός από το δίκιο, έχουν με το μέρος τους πλήθος τεκμηριωμένων μελετών και παραδειγμάτων από άλλες χώρες, που δείχνουν ξεκάθαρα τι καταστροφή πρόκειται να συντελε-

στεί σε όλα τα επίπεδα, και στο περιβαλλοντικό και στο κοινωνικό και στο οικονομικό. Και το περιβαλλοντικό δεν αφορά μόνο τα πολύτιμα φυσικά αγαθά που λέγονται δάση και εδάφη αλλά, επιπλέον, θα υπάρξει, πράγμα που ήδη αποδεικνύεται στη Χαλκιδική, ανεξέλεγκτη καταστροφή και μόλυνση αναγκαίων για την άμεση επιβίωση πόρων, όπως είναι το νερό. Και όλα αυτά αρχίζουν να είναι πάρα πολύ ορατά σε ευρύτερο κόσμο.

Οι κάτοικοι έχουν επίσης με το μέρος τους και το γνωστό όπλο που δεν θα το βρει ποτέ καμιά αστυνομία, την αλληλεγγύη. Η υπόθεση της Χαλκιδικής έχει πάρει διαστάσεις που περνούν έξω από τα σύνορα της χώρας και η συμπαράσταση κινήματων και πολιτών είναι όλο και πιο μεγάλη σε πολλές χώρες του κόσμου. Η 9η του Νοέμβρη ήταν ένας τέτοιος σταθμός αλληλεγγύης και μαχητικότητας, όπου σε πολλές πόλεις της Ελλάδας αλλά και σε πολλές της Ευρώπης και του κόσμου έγιναν δράσεις υποστήριξης του αγώνα της Χαλκιδικής και απαιτήθηκε, μ' ένα στόμα, μια φωνή, από χιλιάδες ανθρώπους να σταματήσει η εξόρυξη και να παύσουν αμέσως οι διώξεις των κατοίκων.

Κυριακή Κλοκίτη

Δ Ε Λ Τ Ι Ο Τ Α Υ Τ Ο Τ Η Τ Α Σ

- Αγωνιζόμαστε ενάντια στον καπιταλισμό, την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, τη δικτατορία των αγορών και την εμπορευματοποίηση της ζωής μας, για μια κοινωνία ίσης ελευθερίας και ελεύθερης ισότητας, για την κοινωνική απελευθέρωση και τον κομμουνισμό.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στον εθνικισμό, το φασισμό και το ρατσισμό, για την ενότητα των εργαζομένων πέρα από σύνορα και πατρίδες, ενάντια στον ιμπεριαλισμό και το μιλιταρισμό, στο πλευρό όλων των λαών και των κινήματων που παλεύουν ενάντια στην κατοχή, για την εθνική αυτοδιάθεσή τους.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στις έμφυλες διακρίσεις, το σεξισμό, την ομοφοβία και την πατριαρχία, εμφορούμενες-οι από το φεμινιστικό «μια αναγκαία σύγκρουση για ένα κοινό μέλλον», για έναν κόσμο όπου ο προσωπικός αυτοκαθορισμός θα αποτελεί προϋπόθεση της συλλογικής ευτυχίας.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στη λεηλασία του περιβάλλοντος και τη νεοφιλελεύθερη αρπακτικότητα, για την εφαρμογή ενός διεθνούς σχεδίου ολιγαρχούς αφθονίας, ήπιων μορφών ενέργειας, ισόρροπης ανάπτυξης και διεθνούς αλληλεγγύης.
- Αγωνιζόμαστε για τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα με την οπτική τόσο της βελτίωσης της ζωής των κυριαρχούμενων τάξεων όσο και της διεύρυνσης των χώρων ελευθερίας των κοινωνικών αγώνων και κινήματων.
- Αγωνιζόμαστε για την ανασύνθεση και την αντεπίθεση του κοινωνικού κινήματος, τη δημιουργία συγκρουσιακών ανατρεπτικών υποκειμένων, για μια Αριστερά αντικαπιταλιστική, διεθνιστική και ελευθεριακή.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ

20/7: Μεγάλη αντιφασιστική διαδήλωση στην Καλαμάτα, με τη συμμετοχή περισσότερων από 3.000 διαδηλωτών, ενάντια στο φεστιβάλ μίσους των χρυσαυγιτών, που προγραμματιζόταν στην πόλη.

10/8: Εξέγερση μεταναστών που κρατούνται στο κολαστήριο της Αμυδαλέζας και διαμαρτύρονται για τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης. Μετά από φωτιές και πετροπόλεμο, η εξέγερση καταστέλλεται άγρια από τα ΜΑΤ. Παρόμοιες, μάλλον όμως χειρότερες, και οι συνθήκες κράτησης στο στρατόπεδο της Κορίνθου, όπου ένας άνθρωπος έχασε τη ζωή του το καλοκαίρι. Παρά τις καταγγελίες από φορείς και θύματα, η κυβέρνηση συνεχίζει την πολιτική των στρατοπέδων συγκέντρωσης και ανοίγει νέο κέντρο στη Μόρια της Μυτιλήνης, εξίσου άθλιο.

24/8-1/9: Κάμπινγκ του Δικτύου στη Μηλίνα του Πηλίου, με συζητήσεις για τη συγκυρία, τη στρατηγική της ανατροπής από την πλευρά του κινήματος, το συντονισμό της αντιρατσιστικής δράσης και τα μέτωπα αντίστασης. Και με μεγαλειώδες πάρτι φυσικά...

16/9: Αρχίζει, με καθολική συμμετοχή η απεργία των καθηγητών ενάντια στις απολύσεις και στην υποβάθμιση του δημόσιου σχολείου. Παρά την αρχική δυναμική, η απεργία έληξε άδοξα την επόμενη εβδομάδα, κυρίως λόγω της αδυναμίας του συνδικαλιστικού κινήματος των καθηγητών να εμπνεύσει και να συσπειρώσει τον κόσμο. Αντίθετα, στο μέτωπο των ΑΕΙ, ο αγώνας των διοικητικών διήρκεσε αρκετές εβδομάδες, ενώ οι πρυτανικές αρχές έκλεισαν τα μεγαλύτερα πανεπιστήμια της χώρας. Μέσα στον όλο χαμό, ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ κύρηξαν άλλη μια 48ωρη στις 18-19/9...

18/9: Δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα στην Αμφιάλη, μετά από ενέδρα φασιστών. Η στιγμιαία δολοφονία ξεσηκώνει τεράστιες αντιδράσεις ενάντια στη Χρυσή Αυγή και την κυβέρνηση, πυροδοτεί μαζικές αντιφασιστικές διαδηλώσεις σε όλες σχεδόν τις πόλεις της χώρας και αναγκάζει το κράτος της Δεξιάς να πάρει μέτρα υπό τη γενική κατακραυγή. Οι φασίστες κρύβονται στις τρύπες τους, ενώ το κίνημα βρίσκεται συνεχώς στο δρόμο απαιτώντας να κλείσουν τα γραφεία τους και να τιμωρηθούν οι ένοχοι. Λίγες μέρες μετά, συλλαμβάνονται ο αρχηγός και βουλευτές της ΧΑ, μπάτσοι και διάφορα άλλα φασιστοειδή για συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση. Εν τέλει, προφυλακίζονται οι Μιχαλολιάκος, Παππάς και Λαγός. Άντε, να παίρνουν σειρά και οι υπόλοιποι...

25/9: Μεγάλη διαδήλωση από τα Προπύλαια στα γραφεία της ΧΑ στη Μεσογείων. Ενώ χιλιάδες αντιφασίστες-ριες έφταναν μπροστά στις κλούβες των ΜΑΤ και πνίγονταν στα δακρυγόνα, κάποιοι απένιζαν την άδεια εξέδρα στο Σύνταγμα...

2/10: Συζήτηση - εκδήλωση με θέμα: «Το

αντιφασιστικό κίνημα απέναντι στις νέες εξελίξεις», στο κηπάκι της Τσαμαδού.

5/10: Να διαλύσουμε τη νεοφασιστική οργάνωση! Αντιφασιστική πορεία στον Βόλο.

9/10: Μετά την εμπρηστική επίθεση στο γραφείο του Μ. Βαρβιτσιώτη, αστυνομικοί της ομάδας Δ, υπό την παρουσία διμοιριών ΜΑΤ, επέδραμαν στην οδό Τσαμαδού και προσπάθησαν να εισβάλλουν στο Στέκι Μεταναστών και στα γραφεία του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα. Στις αντιδράσεις που υπήρξαν απάντησαν με προσαγωγές μελών του Δικτύου και του στεκιού που περιφρουρούσαν το χώρο.

11/10: Πάνω από 300 νεκροί όταν πλοίο που μετέφερε μετανάστες από την Αφρική βυθίστηκε στα ανοιχτά της Λαμπενούζα. Μετά την τραγωδία, οι ευρωπαίοι ηγέτες ζητούν μεγαλύτερη επιτήρηση από την Frontex (!), δείχνοντας για μια ακόμα φορά το «ανθρώπινο» πρόσωπο της Ευρώπης-Φρούριο.

16/10: Ανοιχτή συζήτηση στην Αθήνα με θέμα «Κρατική καταστολή, ποινικοποίηση αντιστάσεων και αυταρχική δημοκρατία», με αφορμή την επερχόμενη δίκη των μπάτσων που εισέβαλαν στα γραφεία του Δικτύου στις 5/5/2010.

23/10: Έναρξη δίκης Δικτύου ενάντια στην εισβολή δελτάρων στα γραφεία μας στις 5 Μάη του 2010. Η δίκη συνεχίζεται στις 31/10 και στις 4/11, με τις καταθέσεις των συντρόφων-ισσών που είναι μάρτυρες κατηγορίας. Περιμένουμε στις 15/11 να ακούσουμε με αγωνία τα παραμύθια που θα πουν οι μπάτσοι στην απολογία τους.

26/10: Αντιφασιστική διαδήλωση στο «άβατο» του Αγίου Παντελεήμονα, με τη συμμετοχή κατοίκων αλλά και όλου του φάσματος της Αριστεράς. Γνωστοί «αγανακτισμένοι» που εμφανίστηκαν στην πλατεία, το έβαλαν τελικά στα πόδια. Το ίδιο απόγευμα, πορεία προς τα γραφεία της ΧΑ στο σταθμό Λαρίσης.

31/10: Πορεία αλληλεγγύης από τα Προπύλαια προς τη Βουλή ενάντια στην έκδοση τεσσάρων τούρκων πολιτικών κρατουμένων, οι οποίοι βρίσκονται σε πολυήμερη απεργία πείνας στις φυλακές Κορυδαλλού. Το προηγούμενο διάστημα, μέλη της επιτροπής αλληλεγγύης είχαν δεχτεί επιθέσεις από την αστυνομία στο κέντρο ενημέρωσης που διατηρούν στην Πλατεία Συντάγματος.

1/11: Εκτέλεση δύο μελών της ΧΑ και τραυματισμός τρίτου μετά από επίθεση αγνώστων έξω από τα γραφεία τους στο Ν. Ηράκλειο. Οι φασίστες βγαίνουν ξανά στο προσκήνιο και επανέρχεται με μεγαλύτερη ένταση από τη Δεξιά η θεωρία των δύο άκρων.

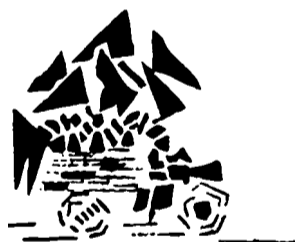
2-3/11: Παρέμβαση ενάντια στα κέντρα κράτησης στην Ξάνθη και την Κομοτηνή, από αντιρατσιστικές οργανώσεις και συλλογικότητες της Θεσσαλονίκης και της Β. Ελλάδας. Οι αρχές απαγόρευσαν την είσοδο σε δικηγόρους και εκπαιδευτικούς οργανώσεων, επιτρέποντας να μπουν μόνο βουλευτές. Αυτό δεν έγινε δεκτό από τους συγκεντρωμένους, που αποφάσισαν τελικά να μην μπει κανείς.

4/11: Εκδήλωση-συζήτηση του Δικτύου στον Βόλο: «Το κίνημα μπροστά στη θεωρία των δύο άκρων».

7/11: Νυχτερινή εισβολή των ΜΑΤ στο κατειλημμένο κτίριο της ΕΡΤ, εκκένωση του κτιρίου και προσαγωγή τεσσάρων εργαζόμενων, με εντολή των τηρητών του νόμου και της τάξης. Μεγάλη συγκέντρωση στο χώρο έξω από την ΕΡΤ και μετάδοση δελτίου ειδήσεων από το δρόμο. Ο ΣΥΡΙΖΑ καταθέτει πρόταση μομφής στην κυβέρνηση.

9/11: Παγκόσμια ημέρα δράσης ενάντια στα μεταλλεία χρυσού στη Χαλκιδική, με συγκεντρώσεις σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη και άλλες πόλεις, για να σταματήσουν οι διώξεις σε βάρος των αγωνιζόμενων κατοίκων και να παψουν άμεσα οι εργασίες εξόρυξης χρυσού στην περιοχή.

ΚΙ ΩΜΩΣ ΚΙΝΕΙΤΑΙ...

Για μια ανοιχτή, μαζική και με χρονική διάρκεια καμπάνια ενάντια στα Κέντρα Κράτησης Προσφύγων

Επιδιώκουμε την οργάνωση μιας καμπανιάς με στόχους: Το κλείσιμο των κέντρων κράτησης, την κατάργηση της μακρόχρονης κράτησης προσφύγων σε κέντρα και αστυνομικά τμήματα, τη χορήγηση πολιτικού ασύλου σε πρόσφυγες που προέρχονται από εμπόλεμες περιοχές (με πρώτους όσους φτάνουν από τη Σύρια), την ελεύθερη πρόσβαση στα κέντρα κράτησης κοινωνικών και πολιτικών οργανώσεων, ιατρικών και νομικών φορέων, ΜΚΟ, καθώς και αλληλέγγυων συλλογικοτήτων.

Θεωρούμε ότι αυτή η καμπάνια πρέπει να είναι ανοιχτή σε κάθε πολιτικό και κοινωνικό χώρο, αλλά και ευαίσθητο απέναντι στο ζήτημα πολίτη, να συμπερι-

λαμβάνει μεταναστευτικές και προσφυγικές οργανώσεις, αντιρατσιστικές και αντιφασιστικές συλλογικότητες και στέκια, να συγκροτείται πανελλαδικά, να απευθύνεται στο διεθνές κίνημα, ιδιαίτερα του Ευρωπαϊκού Νότου και της Βόρειας Αφρικής, να αξιοποιεί κάθε δυνατότητα θεσμικής παρέμβασης και, παράλληλα, να οικοδομεί προϋποθέσεις κινηματικής δράσης, να μη λειτουργεί «διά αντιπροσώπων», αλλά με συνελεύσιακή διαδικασία με στόχο τη δημιουργία ανοιχτών πρωτοβουλιών τουλάχιστον στις περιοχές που υπάρχουν κέντρα κράτησης.

Δίκτυο Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών

Γιατί δεν θυμώνουμε με τη σφαγή στη Συρία;

Όσο περνάει ο καιρός, ο εμφύλιος στη Συρία γίνεται πιο αιματηρός, με τους νεκρούς να ανέρχονται σε δεκάδες χιλιάδες – πιθανόν να ξεπερνούν τις 100.000. Στο πεδίο της μάχης η κατάσταση είναι μάλλον στάσιμη, αφού η επέμβαση της Χεζμπολά στο πλευρό του Άσαντ ανέκοψε την προώθηση της ένοπλης αντιπολίτευσης. Όμως, πλέον, και η αντεπίθεση του καθεστώτος έχει ανακοπεί από τους αντάρτες. Μια ενδεχόμενη δυτική επιδρομή θα πρέπει προς το παρόν να αποκλειστεί, αφού ο Άσαντ έχει αποδεχτεί τη διαδικασία καταστροφής των χημικών όπλων που διαθέτει. Το σκηνικό γίνεται ακόμα πιο περίπλοκο λόγω των συγκρούσεων ακραίων ισλαμιστών, συνδεδεμένων με την Αλ Κάιντα, με τους Κούρδους καθώς και με δυνάμεις του Ελεύθερου Συριακού Στρατού (FSA). Με δεδομένα λοιπόν ότι στο πεδίο τη μάχης δεν βγαίνει προς το παρόν νικητής και ότι οι ειρηνευτικές συνομιλίες της Γενεύης δεν έχουν καν αρχίσει, η σφαγή στη Συρία θα συνεχιστεί αμείωτη.

Η πολιτική κατάσταση της Συρίας είναι λίγο πολύ γνωστή. Γνωστό επίσης και το μέγεθος της σφαγής, που εξελίσσεται σε μια από τις πιο μεγάλες σφαγές στην ιστορία της Μέσης Ανατολής. Είναι χαρακτηριστικό ότι στον πόλεμο των Ξξι Ημερών είχαν σκοτωθεί όχι παραπάνω από 15.000 άτομα και στον πόλεμο του Γιομ Κιπούρ το 1973 όχι παραπάνω από 20.000. Γύρω στις 20.000 υπολογίζονται και οι νεκροί από την ισραηλινή επέμβαση στον Λίβανο το 1982. Και σε άλλη κλίμακα βέβαια, η αμερικάνικη εισβολή στο Ιράκ το 2003 με τους νεκρούς να υπολογίζονται μεταξύ 600.000 και 1.000.000.

Το θέμα λοιπόν είναι γιατί εμείς, οι άνθρωποι της Αριστεράς, του αναρχικού χώρου, του αντιπολεμικού κινήματος εν γένει, δεν θυμώνουμε (πλην ορισμένων εξαι-

ρέσεων) με όσα συμβαίνουν στη Συρία; Και δεν εννοώ τον κατά μόνας θυμό μπροστά στις οθόνες του υπολογιστή ή της τηλεόρασης. Αναφέρομαι στο συλλογικό θυμό, έτσι όπως αυτός εκφράζεται στις διαδηλώσεις, στο δημόσιο λόγο, αλλά και στις συζητήσεις των αγωνιστών-ριών. Αυτός ο συλλογικός θυμός για τη Συρία είναι που λείπει. Και θα πρέπει να αναρωτηθούμε γιατί συμβαίνει αυτό, από τη στιγμή που οι αντιπολεμικές μας ευαισθησίες και η ανθρωπιά μας δεν είναι μόνο διακηρυγμένες, αλλά πολλές φορές ακόμα και με κόστος εκφρασμένες.

Μια πρώτη εξήγηση είναι ότι στον πόλεμο της Συρίας δεν εμπλέκονται άμεσα οι δυτικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Επιπλέον, ο βασικός υπαίτιος της αιματοχυσίας είναι ο «αντιιμπεριαλιστής» Άσαντ, ο οποίος έχει ξεπεράσει σε βαρβαρότητα ακόμα και τον πατέρα του. Ο Σύρος δικτάτορας λόγω της αλαζονικής αδιαλλαξίας του έχει καταταχτεί στο αντιαμερικανικό μπλοκ της Μέσης Ανατολής και έχει βοηθήσει τις δύο τελευταίες δεκαετίες παλαιστινιακές αντιστασιακές οργανώσεις – μην ξεχνάμε όμως ότι στη δεκαετία του '70 ο πατήρ Άσαντ κατέσφαξε τους Παλαιστίνιους στον Λίβανο. Από τη στιγμή λοιπόν που ο Άσαντ θεωρείται «αντιαμερικάνος» μια ορισμένη Αριστερά μπορεί και να φανεί διατεθειμένη να «κάνει τα στραβά μάτια» στα εγκλήματά του και να θέσει σε δεύτερη μοίρα τη συριακή σφαγή. Είναι η ίδια Αριστερά που αρνείται να απογαλακτιστεί από το μπρεζνιεφικό παρελθόν της και επιμένει να βλέπει φασματικά «προοδευτικά αντιιμπεριαλιστικά» καθεστώτα εκεί που δεν υπάρχουν παρά αιμοσταγείς δικτατορίες.

Φοβάμαι ότι η ιδεοληπτική εθελουφλία της μπρεζνιεφογενούς Αριστεράς δεν μπορεί να αποτελέσει από μόνη της επαρκή εξήγηση. Πρώτα απ' όλα η ίδια έλλειψη συλλογικού

θυμού που παρατηρούμε στην περίπτωση της Συρίας, είχε σημειωθεί στις καθ' όλα «δυτικές» επεμβάσεις στη Λιβύη και το Μάλι. Επιπλέον, υπάρχει και η «άλλη» Αριστερά, η Αριστερά που δεν χωρίζει τους τυράννους σε καλούς και κακούς. Εκείνη η ριζοσπαστική και ελευθεριακή Αριστερά που επανειλημμένως έχει αποδείξει ότι έχει το σθένος να λείει δημόσια αυτό που πιστεύει, χωρίς να λαμβάνει υπόψη το όποιο «πολιτικό κόστος», γιατί δεν εκφράζει το συλλογικό θυμό της;

Μια εξήγηση για αυτή την ελευθεριακή και ριζοσπαστική Αριστερά, θα μπορούσε να είναι η συμμετοχή φανατικών ισλαμιστών στη συριακή αντιπολίτευση, πράγμα που εμποδίζει την ταύτιση μαζί της. Εντούτοις, οι φανατικοί ισλαμιστές υπήρξαν βασική συνιστώσα των ανταρτών του Ιράκ, χωρίς το γεγονός αυτό να αποτρέψει κανέναν να διαδηλώσει εναντίον του πολέμου. Επομένως, οι ισλαμιστές δεν είναι η αποκλειστική αιτία.

Φοβάμαι ότι συμβαίνει κάτι άλλο. Βυθιζόμενοι ολοένα και πιο βαθιά στη μνημονιακή απελπισία, η προσοχή μας στρέφεται όλο και λιγότερο στον έξω κόσμο. Αντιμέτωποι με τη δικιά μας συλλογική καταστροφή και τα προσωπικά (υπαρξιακά πλέον) προβλήματά μας έχουμε όλο και λιγότερο χώρο περισσευούμενο για τους άλλους, τους απ' έξω. Η Συρία μάς νοιάζει λίγο, όπως ακριβώς λίγο μας νοιάζει πλέον τι συμβαίνει σε χώρες πιο κοντινές πολιτικά, όπως η Ιταλία ή η Ισπανία. Ο έξω κόσμος χάνει τη σημασία του. Ως κοινωνία στο σύνολό της, όλο και περισσότερο, περιοριζόμαστε στον εσώκλειστο κόσμο του μνημονιακού αδιεξόδου.

Κι όμως... Ο μόνος τρόπος να αποδράσουμε είναι να συναντηθούμε με αυτούς τους απ' έξω.

Γιάννης Αλμπάνης

«Δελτίο Θυέλλης»

Περιοδική έκδοση
του Δικτύου
για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα

Υπεύθυνη: Θοδωρή Φέστας

Βόλος: Ιωλκού 33, τηλ.: 6976353100

Θεσσαλονίκη:

Ερμού 23 & Ελ. Βενιζέλου,
τηλ./φαξ: 2310-265 346

Αθήνα:

Τσαμαδού 13, τηλ.: 210-38 13 928
φαξ: 210-38 40 390

e-mail: diktio@diktio.org, <http://diktio.org>

